

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ὦ Τιμόθεε, τὴν παρακαταθήκην φύλαξον, ἐκτρεπόμενος τὰς βεβήλους κενοφωνίας καὶ ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως, ἣν τινες ἐπαγγελλόμενοι περὶ τὴν πίστιν ἠστόχησαν (Α΄ Τιμ. ς΄ 20-21)

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ • ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ – ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2006 • ΤΕΥΧΟΣ 50

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος στό Βατικανό. Ὁ πάπας στό Φανάρι	σελ. 1
Χρῦσανθος Φιλιππίδης	σελ. 2
Ψυχολόγους θέλουμε	σελ. 5
Κάποιος κύριος Κοσμάς	σελ. 7
Εἶμαι Ἕλληνας	σελ. 9
Βιασμός, Θύτες, Θύματα	σελ. 10
Τό «θαῦμα» ἐνός φακίρη καί ἡ προσευχή τοῦ Ἰησοῦ	σελ. 14
Βιβλιοπαρουσίαση	σελ. 18
Εἰδήσεις καί σχόλια	σελ. 19

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ ΣΤΟ ΒΑΤΙΚΑΝΟ Ο ΠΑΠΑΣ ΣΤΟ ΦΑΝΑΡΙ

Σημαντικός γιά τίς σχέσεις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μέ τό Βατικανό φαίνεται ὅτι θά εἶναι ὁ χειμώνας πού ἔρχεται. Μετά τήν ἐπίσκεψη τοῦ προηγουμένου πάπα στήν Ἀθήνα τόν Μάιο τοῦ 2001 –πρώτη στήν ἱστορία ἐπίσκεψη πάπα στήν Ἑλλάδα– πηγαίνει τώρα ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος στό Βατικανό, καθώς τό ἐπιθυμοῦσε ἐδῶ καί χρόνια. Ἡ νέα σύνθεση τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου συγκατένευσε στήν ἐπιθυμία του.

Μένει νά δοῦμε τά ἀποτελέσματα τοῦ ταξι-

διοῦ του, τά ὁποῖα ἡ Δ.Ι.Σ. προεξοφλεῖ ὡς θετικά. Ἔχουμε τή γνώμη ὅτι ἡ ἐπίσκεψη αὐτή καθ' ἑαυτή δέν εἶναι τό πρῶτο σέ σημασία, ἀλλά ἡ ἀντίληψη πού ἔχει ὁ Μακαριώτατος –καί ἄλλοι δυστυχῶς ἀρχιερεῖς– ὅτι τό Βατικανό εἶναι κανονική Ἐκκλησία μέ ἱερωσύνη, ἀποστολική διαδοχή καί μυστήρια. Αὐτό εἶναι τό πρόβλημα.

Τῆς ἐπισκέψεως Χριστοδούλου στό Βατικανό θά προηγηθεῖ χρονικῶς ἐπίσκεψη τοῦ πάπα στό Φανάρι, πράγμα πού εἶχε πολλά χρόνια νά συμβεῖ. Ἡ ἐκπροσώπηση τοῦ Βατι-

κανού όλα αυτά τα χρόνια στή θροניתή έορτή του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως (30 Νοεμβρίου, μνήμη του Ἁγίου Ἀνδρέου) ἦταν σέ επίπεδο καρδιναλίων.

Γιά τήν επίσκεψη αὐτή πολλά λέγονται καί γράφονται. Ὅτι θά ἀνακοινωθεῖ ἡ ἔνωση τῶν Ἐκκλησιῶν καί ἄλλα παρόμοια. Ἐμεῖς, χωρίς νά ἔχουμε χάρισμα προορατικό, δέν πιστεύου-

με ὅτι θά γίνει κάποιο θεαματικό δῆμα πρὸς τήν ἔνωση, γιά πολλούς λόγους.

Στό ἐπόμενο τεύχος τῆς *Παρακαταθήκης* θά ἔχουμε τήν εὐκαιρία νά σχολιάσουμε ὅσα θά συμβοῦν στή διάρκεια αὐτῶν τῶν ἐπισκέψεων καί στό παρασκήνιό τους.

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ, Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΤΩΝ ΔΥΟ ΟΧΙ
 τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καί Κονίτισης
 κ. Ἀνδρέου

Ὅταν τά ξημερώματα τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940 οἱ σειρήνες γνωστοποιοῦσαν τήν ἀδόκητη ἐπίθεση τῆς φασιστικῆς Ἰταλίας ἐναντίον τῆς Πατρίδος μας, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρῦσανθος ὁ ἀπό Τραπεζοῦντος βρέθηκε ἀμέσως στίς ἐπάξεις τοῦ χρέους ἀπέναντι στό Ἔθνος καί στήν Ἐκκλησία.

Καί πρῶτα-πρῶτα συνέταξε τό Διάγγελμα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, στό ὁποῖο, μεταξύ τῶν ἄλλων, ἐτονίζοντο καί αὐτά: «...Ἡ Ἐκκλησία εὐλογεῖ ὄπλα τά ἱερά καί πέποιθεν, ὅτι ὅλα τά τέκνα τῆς Πατρίδος, εὐπειθῆ εἰς τά κελεύσματα Αὐτῆς καί τοῦ Θεοῦ, θά σπεύσουν ἐν μιᾷ ψυχῇ καί καρδίᾳ νά ἀγωνισθοῦν ὑπέρ βωμῶν καί ἐστιῶν καί τῆς ἐλευθερίας καί τιμῆς καί θά συνεχίσουν, οὕτω, τήν ἀπ' αἰῶνων πολλῶν ἀδιάκοπον σειρᾶν τῶν τιμίων καί ἐνδόξων ἀγῶνων καί θά προτιμήσουν τόν ὠραῖον θάνατον ἀπό τήν ἄσχημον ζωὴν τῆς δουλείας... Ἐπιρρίψωμεν ἐπὶ Κύριον τήν μέριμναν ἡμῶν καί αὐτός θά εἶναι βοηθός καί ἀντιλήπτωρ ἐν τῇ ἀμύνη κατὰ τῆς ἀδίκου ἐπιθέσεως τῶν ἐχθρῶν...». Παράλληλα, ἡ Ἱερά Σύνοδος, σέ ἔκτακτη συνεδρίασή της ὑπὸ τήν προεδρεία τοῦ Ἀθηνῶν Χρυσάνθου ἐξεπέλυσε καί Ἐγκύκλιο πρὸς τοὺς Ἱεράρχες, τοὺς ὁποῖους καλοῦσε νά ἀναπέμπουν δεήσεις καί ἱκεσίες

«ὑπέρ ὑγείας, ἐνισχύσεως καί εὐδωσσεως, νίκης καί κράτους» τῶν μαχομένων Στρατευμάτων.

Ἀπό τήν πρώτη ἡμέρα, πού ὁ Ἕλληνας φαντάρος ἀποχαιρετοῦσε τό ἀγαπημένο του σπιτικό γιά νά πάη στό Μέτωπο, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χρῦσανθος στάθηκε πνευματικός πατέρας καί στοργικός βοηθός στόν ἴδιο καί στήν οἰκογένειά του. Ἔτσι σέ γράμμα του πρὸς τοὺς ἥρωες τῆς Πίνδου καί τῆς Βορείου Ἡπείρου, ἔγραφε: «...Ἀφήσατε ὀπίσω πατέρα καί μητέρα καί γυναῖκα καί ἀδελφούς καί ἀδελφάς καί υἱούς καί θυγατέρας, καί ἄραντες ἐπ' ὤμων τόν Σταυρόν τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Πατρίδος, ἀπεδύθητε εἰς τόν ὑπέρ πίστεως καί δικαιοσύνης καί ἐλευθερίας ἀγῶνα. Διά τῆς ἀνδρείας καί τοῦ αἵματός σας γράφετε τὰς ὠραιότερας σελίδας τῆς ἐθνικῆς καί παγκοσμίου ἱστορίας. Σᾶς θαυμάζομεν καί σᾶς εὐλογοῦμεν».

Ὁ Πρωθυεράρχης τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας ὑψώνει στήν Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν τήν σημαίαν τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης, καλώντας ὅλους ὅσοι μποροῦσαν νά βοηθήσουν καί νά συμπαρασταθοῦν στίς οἰκογένειες τῶν στρατευμένων παιδιῶν τῆς Ἑλλάδος. Σέ ἐλάχιστο διάστημα δημιουργεῖται ἡ περίφημη «Πρόνοια τῶν Στρατευομένων», τήν ὁποία συγκρο-

τεῖ ἕνας ὀργανωμένος στρατός δύομιση χιλιάδων (2.500) καί πλέον προσώπων. Γιατροί, δικηγόροι, φαρμακοποιοί, ἔμποροι καί ἄλλοι, προσφέρουν ἀφιλοκερδῶς τίς καλές τους ὑπηρεσίες σέ ἐκκρεμεῖς καί ἐπείγουσες οἰκογενειακές ὑποθέσεις τῶν Ἑλλήνων Μαχητῶν.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐπιστρατεύει καί στέλνει στό Μέτωπο ἱκανούς καί φλογερούς κληρικούς, οἱ ὅποιοι, μέ τά κηρύγματα, τίς θεῖες Λειτουργίες– συχνά μέσα στά χιόνια– καί τήν ὄλη σεμνή τους παρουσία, ἐμψύχωναν τόν μαχόμενον Στρατό μας. Ἐξ ἄλλου, τά Χριστούγεννα τοῦ 1940, εἰδικός κληρικός, ἀπεσταλμένος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, μετέβη στό Μέτωπο καί παρέδωσε ἐκ μέρους του στόν Στρατηγό Ἰωάννη Πιτιόκα ἀντίγραφο τῆς ἀρχαίας Βυζαντινῆς Εἰκόνας τῆς Παναγίας Γλυκοφιλοῦσης καί Μεγαλόχαρης, μαζί μέ χρυσούς καί ἀργυρούς σταυρούς «πρός προστασίαν» τοῦ Στρατοῦ μας. Εἶναι δέ πολύ συγκινητικό ὅτι σέ ὄλους τούς ἀξιωματικούς καί τούς ὀπλίτες τοῦ Μετώπου ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χρῦσανθος ἔστειλε τήν Καινή Διαθήκη καί ἕνα μικρό ἀντίγραφο (σέ σχῆμα τσέπης) τῆς εἰκόνας τῆς Μεγαλόχαρης μέ τήν ἰδιόγραφη ἀφιέρωσή του: «νικηταί ὑπό τήν σκέπην τῆς Παναγίας».

Νά ποῦμε γιά τίς Παρακλήσεις καί τίς Δοξολογίες στίς ὁποῖες προΐστατο ὁ ἴδιος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος; Νά μιλήσουμε γιά τήν ἐντολή του πρὸς τά Ἐκκλησιαστικά Συμβούλια τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς νά παραδώσουν τά χρυσά ἀφιέρωματα τῶν Ναῶν στήν Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος καί νά διατεθῆ τό ἀντίτιμό τους ὑπέρ τῶν ἀναγκῶν τῆς Ἀεροπορίας; Νά μιλήσουμε γιά τίς ἐπισκέψεις τῶν τραυματιῶν στά Νοσοκομεῖα ἢ στά σπίτια τῶν φονευθέντων ἠρώων ἢ γιά τό ὅτι ἦταν πάντα παρών καί εὐλογοῦσε τά λαϊκά συσσίτια; Μέ ὅλα αὐτά καί ἄλλα πολλά, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χρῦσανθος ἔλεγε βροντερό τό «ΟΧΙ» του, τό «ΟΧΙ» τῆς Ἐκκλησίας στόν Ἰταλό ἐπιδρομέα. Κι ὅπως χαρακτηριστικά ἔχει γραφῆ, «ἦταν ἕνας Ἄγγελος. Ἕνας ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ στῶν Ἑλλήνων τῆ γῆ».

Ἀλλά ἐνῶ οἱ νίκες τοῦ Στρατοῦ μας στά βουνά τῆς Βορείου Ἡπείρου συνεχίζονταν,

αἴφνης τόν Ἀπρίλιο τοῦ 1941, ἡ Ναζιστική Γερμανία, ἀπρόκλητα, ἐπετέθη ἐναντίον τῆς Χώρας μας. Γράφτηκε τότε μία νέα ἐποποιῶσα ὄχυρά τῆς «Γραμμῆς Μεταξᾶ». Ὁμως, μετά τήν κατάρρευση τῆς Γιουγκοσλαβίας καί τήν προέλαση τῶν χιτλερικών στρατευμάτων στήν Θεσσαλονίκη, τά ὄχυρά ἀναγκάστηκαν νά συνθηκολογήσουν. Ἔτσι, ὁ ἐχθρός ἔφτανε, στίς 27 Ἀπριλίου 1941, στήν Ἑλληνική πρωτεύουσα. Τότε, ἀκριβῶς, ὁ Χρῦσανθος φανέρωσε ὄλη του τήν τόλμη. Περιφρονώντας τήν δύναμη τῶν ἐπιδρομέων καί τίς ἀπειλές πού τοῦ διαδιδάσθησαν, ἀρνήθηκε νά μετάσχη στήν Ἐπιτροπή πού θά παρέδιδε τήν πόλη τῶν Ἀθηνῶν στούς Γερμανούς. Στίς σχετικές πιέσεις, ἀπάντησε: «Ὁ ἀρχηγός τῆς Ἐκκλησίας δέν παραδίδει τήν πρωτεύουσα τῆς Πατρίδος του εἰς οὐδένα ξένον. Ὁ Ἀρχηγός τῆς Ἐκκλησίας ἕνα καθῆκον ἔχει: Νά φροντίσῃ διά τήν ἀπελευθέρωσίν της». Ὄταν, κατόπιν, ἦλθε μήνυμα ἀπό τόν Δῆμο Ἀθηναίων γιά νά τελεσῆ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Δοξολογία (!) στόν Μητροπολιτικό Ναό ἐπὶ τῆ εἰσόδῳ τῶν Γερμανῶν κατακτητῶν στήν Ἀθήνα, ὁ Χρῦσανθος ἀπάντησε χωρίς περιστροφές, ὅτι: «Δοξολογία δέν ἔχει θεῖον ἐπὶ τῆ ὑποδουλώσει τῆς Πατρίδος μας ἢ ὥρα τῆς Δοξολογίας θά εἶναι ἄλλη», ἐννοώντας, βέβαια, τήν ὥρα τῆς ἀπελευθερώσεως.

Ἀκολούθησε ἄλλη εἰδοποίηση, ὅτι ὁ Γερμανός Στρατιωτικός Διοικητής Φόν Στοῦμμε ζητεῖ νά τόν ἐπισκεφθῆ. Πράγματι, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος δέχθηκε τόν Στοῦμμε καί τήν συνοδεία του στό μέγαρο τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἀγέρωχος καί γαλήνιος, χωρίς οὔτε κάθισμα νά τοῦ προσφέρῃ. Μιλώντας δέ σέ ἄπταιστα Γερμανικά, εἶπε στόν Στρατηγό ὅτι οἱ Ἕλληνες μέχρι τώρα ἀγαποῦσαν τήν Γερμανία, ἀλλά μετά τήν ἐπίθεσή της ἐναντίον τῆς Χώρας μας δέν τήν ἀγαπάει κανείς. Ὁ Στρατηγός ἀντέταξε, ὅτι στόν δρόμο πολλοί μᾶς ἔρριναν μέ ἄνθη. –Αὐτοί, εἶπε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, βεβαίως δέν ἦσαν Ἕλληνες. Καί, τερματίζοντας τήν συζήτηση εἶπε στόν Στοῦμμε, ὁ ὅποιος θέλησε νά τοῦ ὑποδείξῃ νά συστήσῃ στόν λαό νά συνεργασθῆ ἀρμονικά καί ἐγκάρδια μέ τίς στρατιωτικές ἀρχές Κατοχῆς: «Ἡ Ἑλληνική Ἐκκλη-

σία εύρέθη παρά τό πλευρόν του Ἑλληνικοῦ λαοῦ εἰς τούς ἀγῶνας του, ἀξία τῆς ἐμπιστοσύνης του. Καί νά εἴσθε βέβαιοι, ὅτι δέν θά παραλείψη νά πράξῃ τό καθήκον της καί κατά τήν κρίσιμον αὐτήν περίστασιν».

Τέλος, ὅταν ἐκλήθη νά ὀρκίσῃ τήν πρώτη κατοχική Κυβέρνηση τοῦ Στρατηγοῦ Τσολάκογλου, ἀπάντησε: «Ἡ Ἑλληνική Κυβέρνησις, τήν ὁποίαν ὄρκισα ἐξακολουθεῖ νά ὑφίσταται καί νά συνεχίζῃ τόν ἀγῶνα εἰς τήν Κρήτην. Ὡς ἐκ τούτου, ὁ Ἀρχηγός τῆς Ἐκκλησίας δέν δύναται νά ὀρκίσῃ Κυβέρησιν σχηματιζομένην ὑπό τήν διοίκησιν τοῦ ἐχθροῦ».

Βέβαια, ἡ σθεναρή του στάση τοῦ κόστισε τήν ἀπομάκρυνσή του ἀπό τόν ἀρχιεπισκοπικό θρόνο. Ὅμως ὁ Χρυσάνθος ἐγίνε ὁ πνευματικός ἀρχηγός τῆς Ἐθνικῆς Ἀντιστάσεως στήν Ἑλλάδα. Γιατί ὁ μυστικός ἀσύρματος, μέ τόν ὁποῖο ἡ ἀγωνιζομένη Ἑλλάδα ἐπικοινωνοῦσε μέ τήν Ἑλληνική Κυβέρνηση στό Ἐξωτερικό, λειτουργοῦσε μέσα στό ἱστορικό σπιτάκι τοῦ Χρυσάνθου στήν ὁδό Σουμελά 4, στήν Κυψέλη. Ἦταν ὁ γνωστός στούς μαχητές τῆς Κατοχῆς «ἀσύρματος τοῦ Δεσπότη», ὁ ὁποῖος λειτουργοῦσε ὑπό τήν ἐπίδωψη τοῦ Χρυσάνθου μέχρι τήν ἀπελευθέρωση, ἐνῶ ματαίως τά ραδιογωνιόμετρα τῶν Γερμανῶν προσπαθοῦσαν νά τόν ἀνακαλύψουν. Ἡ τυχόν ἀνακάλυψή του θά ἐσήμαινε τήν ἄμεση θανατική ἐκτέ-

λεση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χρυσάνθου, ὁ ὁποῖος, ἐν τούτοις, ἔλεγε ἤδη τό δεύτερο βροντόφωνο «ΟΧΙ» στόν Γερμανό, τώρα, κατακτητή.

Γιορτάζουμε πανηγυρικά τό ἔπος τοῦ 1940-1941, μέ τήν μορφή τοῦ ἡρωϊκοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χρυσάνθου νά σελαγίζῃ καί νά φωτίζῃ μέ τό ἴλαρό της φῶς ἐκείνες τίς ἀνεπανάληπτες στιγμές, πού ζοῦσε τό Γένος τῶν Ἑλλήνων πρῖν ἀπό 66 χρόνια. Εἶναι ὁμως, κρίμα, τό ὅτι ἡ Πολιτεία δέν ἔχει τιμήσει ἀκόμη τόν γενναῖο ἐκείνο Πρωθυεράρχη μέ ἕναν ἀνδριάντα στήν Ἑλληνική Πρωτεύουσα. Ἄς ἐλπίσουμε ὅτι δέν θά ἀργήσῃ νά τό πράξῃ, μέ τήν συμμετοχή καί τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας. Για νά ἀποδοθῇ ὁ ὀφειλόμενος φόρος τιμῆς στόν ἥρωα Ἀρχιεπίσκοπο Χρυσάνθο, ἀλλά καί για νά διδάσκωνται καί φρονηματίζωνται οἱ ἐπερχόμενες γενεές ἀπό τό ἀνεπανάληπτο παράδειγμά του. Ὁ ἴδιος, πάντως, ἐτόνιζε: «Ἀρκεῖ εἰς ἐμέ ἡ βαθεῖα ἱκανοποίησις ὅτι ὑπῆρξα ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς ἐλευθέρου Ἑλλάδος, πού τήν ἐστεφάνωσεν ἡ ἀμάραντος δάφνη τοῦ ἔπους 1940-1941!».

Χρόνια πολλά σέ ὅλους. Ἡ εὐχή τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χρυσάνθου ἄς μᾶς συνοδεύῃ. Καί ἡ μνήμη του, μνήμη ἐναρέτου Ἱεράρχου καί σθεναροῦ ἔθνικοῦ ἀγωνιστοῦ, εἶθε νά εἶναι αἰωνία.

Ἡ Παρακαταθήκη παρακαλεῖ για τή συνδρομή σας

Γιά τήν ἀποστολή τῆς συνδρομῆς σας (ἐσωτερικοῦ 10 εὐρώ, ἐξωτερικοῦ 30 εὐρώ καί Κύπρου 7 λίρες Κύπρου) μπορεῖτε νά χρησιμοποιήσετε τήν ἔνθετη ταχυπληρωμή (ἐμπειριέχεται σέ δύο τεύχη τῆς *Παρακαταθήκης* ἐτησίως), ἡ ὁποία ἔχει χαμηλότερο ταχυδρομικό τέλος ἀπό τίς ἄλλες ταχυδρομικές ἐπιταγές ἢ νά καταθέσετε χρήματα σέ ἕναν ἀπό τούς δύο τραπεζικούς λογαριασμούς πού ἀναγράφονται κατωτέρω:

Ἐθνική Τράπεζα: 421/614374-15 καί Alpha Τράπεζα Πίστωσης: 815-002101-039454.

Στήν τελευταία αὐτή περίπτωση τῆς καταθέσεως μέσω Τραπεζῆς, παρακαλοῦμε νά γράψετε ὅπωςδήποτε τό ὄνομά σας στό παραστατικό καταθέσεως πού συμπληρώνετε στήν Τράπεζα, ὥστε νά μποροῦμε νά τό πληροφορηθοῦμε καί νά σᾶς ἀποστείλουμε καί τήν σχετική ἀπόδειξη. Ἡ ἀπόδειξη συνδρομῆς ἢ δωρεᾶς μπορεῖ νά ἐπισυναφθεῖ στή φορολογική σας δήλωση, για νά ἐκπέσει τό ποσό αὐτό ἀπό τήν Ἐφορία.

ΨΥΧΟΛΟΓΟΥΣ ΘΕΛΟΥΜΕ. ΙΕΡΕΙΣ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥΣ ΔΕΝ ΘΕΛΟΥΜΕ!*

του Ἀρχιμανδρίτου π. Γεωργίου,

Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου Ἀγίου Ὁρους

Εἰς τό «Ἄνθρωπος ἦν οἰκοδεσπότης, ὅστις ἐφύτευσεν ἀμπελῶνα» (Ματθ. κα' 33-42, Εὐαγγέλιον ΙΒ' Κυριακῆς τοῦ Ματθαίου)

Ὁ Οἰκοδεσπότης τῆς Παραβολῆς εἶχε φυτεύσει ἀμπελῶνα, τόν εἶχε περιφράξει, εἶχε ἀναθέσει τήν καλλιέργειά του σέ γεωργούς καί, ὅταν ἦλθε ὁ καιρός τῆς συγκομιδῆς, ἔστειλε ἀνθρώπους του γιά νά συλλέξουν τόν καρπό.

Ὁ ἀμπελῶν εἶναι ἡ ἀνθρωπότης καί ὁ Οἰκοδεσπότης εἶναι ὁ ἅγιος Θεός. Ἀπό τήν ἀνθρωπότητα ὁ Κύριος περίμενε καρπούς. Ἔστειλε κατά καιρούς τούς ἀπεσταλμένους Του νά ζητήσουν τούς καρπούς ἀπό τήν ἀνθρωπότητα, ἀλλά αὐτοί πού εἶχαν σφετερισθῆ τόν ἀμπελῶνα, οἱ κακοί ἄρχοντες τοῦ Ἰσραήλ καί τῶν διαφόρων λαῶν πού μέχρι σήμερα ἐξουσιάζουν τούς ἀνθρώπους, αὐτοί νόμιζαν καί νομίζουν ὅτι ὁ ἀμπελῶν εἶναι δικός τους. Θέλουν νά σφετερισθοῦν τά ἀγαθά αὐτοῦ τοῦ ἀμπελῶνος, αὐτοῦ τοῦ κόσμου, καί νά τά χρησιμοποιήσουν ἰδιοτελῶς ὄχι γιά τό καλό τῆς ἀνθρωπότητος, ὅπως ἤθελε ὁ Ἰδιοκτῆτης του.

Βέβαια ἡ Παραβολή ἀναφέρεται ἄμεσα στούς ἄρχοντες τοῦ Ἰσραήλ ἐκείνης τῆς ἐποχῆς, οἱ ὅποιοι ὄχι μόνον ἀπέρριψαν τούς Προφῆτας, τούς ἀπεσταλμένους τοῦ Θεοῦ, πού ζητοῦσαν τούς καρπούς τοῦ ἀμπελῶνος, ἀλλά στό τέλος ἀπέρριψαν καί θανάτωσαν καί τόν Υἱό τοῦ Οἰκοδεσπότη, τόν Ὅποιον ἔστειλε ὁ Οἰκοδεσπότης μέ τήν ἐλπίδα ὅτι θά συνήρχοντο καί θά μετανοοῦσαν. Αὐτοί ὅμως ὄχι μόνον δέν μετενόησαν, ἀλλά βρῆκαν εὐκαιρία καί εἶπαν: αὐτός εἶναι ὁ Υἱός, ὁ κληρονόμος τοῦ ἀμπελῶνος, ἄς τόν σκοτώσουμε, νά τελειώσουμε μιά γιά πάντα. Ἔτσι ἔκαναν τό μεγάλο ἔγκλημα νά θανατώσουν τόν ἁθῶο Κύριο Ἰησοῦ Χριστό.

Ἀλλά ἡ Ἱστορία δυστυχῶς ἐπαναλαμβάνεται. Καί σήμερα καί σέ κάθε ἐποχή ὑπάρχουν ἐκεῖνοι οἱ κακοί ποιμένες, οἱ κακοί ὁδηγοί τῶν λαῶν, οἱ ὅποιοι παραμερίζουν τόν Ἰδιοκτῆτη τοῦ ἀμπελῶνος, τόν Δημιουργό Θεό, καί θέλουν νά διαφεντεύουν αὐτοί τήν Ἱστορία καί τόν κόσμο.

Καί κάνουν τόσα ἔγκλήματα, τόσες ἀδικίες, τόσα παράλογα πράγματα, προκειμένου νά ἱκανοποιήσουν τόν ἐγωισμό καί τά πάθη τους.

Καί βλέπουμε ὅτι καί στήν Πατρίδα μας δυστυχῶς ὑπάρχει αὐτή ἡ προσπάθεια σιγά-σιγά νά ἐξοβελισθῆ ὁ Χριστός ἀπό τήν ζωή μας μέ πολλούς τρόπους, καί τελευταῖα μέ τήν ἀπαγόρευσι ἀπό τό Ὑπουργεῖο Παιδείας στούς Πνευματικούς νά πηγαίνουν στά σχολεῖα –ὅπως γινόταν μέχρι σήμερα– νά ἐξομολογοῦν τά παιδιά πού ἤθελαν νά ἐξομολογηθοῦν. Γιατί οἱ Πνευματικοί δέν ἐξομολογοῦσαν ὅποιον δέν ἤθελε, ἀλλά ὅποιον ἤθελε. Καί τό θαυμαστό εἶναι ὅτι τά περισσότερα παιδιά ἤθελαν καί ἀνεπαύοντο καί ὠφελοῦντο ἀπό τήν παρουσία τῶν Πνευματικῶν. Ἴσως μερικές φορές κάποιοι Πνευματικοί νά μὴν ἐφέροντο μέ τήν δέουσα διάκρισι. Ἀλλά αὐτές ἦσαν οἱ ἐξαιρέσεις. Ὁ κανὼν εἶναι –ἀπ' ὅ,τι καί ἐμεῖς γνωρίζουμε– ὅτι οἱ Πνευματικοί βοηθοῦσαν πολύ τά παιδιά στά σχολεῖα.

Τώρα λοιπόν μέ πρόσφατη ἀπόφασί τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας ἀπηγορεύθη στούς Πνευματικούς νά πηγαίνουν στά σχολεῖα νά ἐξομολογοῦν τά παιδιά. Μέ ἀνακοίνωσί της ἡ Ἱερὰ Σύνοδος εἶπε ὅτι τό μέτρο δέν στρέφεται κατά τῆς Ἐκκλησίας ἀλλά κυρίως κατά τῶν παιδιῶν. Γιατί τά παιδιά, ἰδιαίτερα σήμερα πού βάλλονται ἀπό τόσους πειρασμούς, πού δέχονται τόσες κακές ἐπιδράσεις, τίς ὁποῖες ὄλοι τίς γνωρίζουμε, τώρα περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλη φορά θά εἶχαν ἀνάγκη ἀπό τήν πα-

*Ὁμιλία στήν Τράπεζα τῆς Μονῆς στίς 28.8.2006

ρουσία ενός Πνευματικού στά σχολεία.

Θά θυμάστε ότι με άφορμή τά γεγονότα πού έγιναν τελευταία στην Βέροια προτάθηκε νά διορισθούν μόνιμα ψυχολόγοι στά σχολεία. Οί ψυχολόγοι νά σώσουν τά παιδιά! Λοιπόν, ψυχολόγους θέλουμε, ίερείς και Πνευματικούς δέν θέλουμε!

Αυτός εἶναι ἕνας ἔμμεσος διωγμός τοῦ Χριστοῦ ἀπό τά σχολεία, ἀπό τήν παιδεία καί ἀπό τήν κοινωνία.

Διώχνουμε τόν Χριστό, ἀλλά δέν σκεπτόμαστε ποιές συνέπειες θά ἔχη ἡ ἀπουσία τοῦ Χριστοῦ ἀπό τήν ζωή μας. Δέν θέλω νά ἐπιρρίψω εὐθύνες μόνο στους πολιτικούς. Καί ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι τῆς Ἐκκλησίας κάνουμε λάθη. Ἄλλά τά λάθη αὐτά δέν ἔπρεπε νά τά ἐκμεταλλεύονται οἱ ἐχθροί τῆς Ἐκκλησίας, γιά νά δγάλουν τόν Χριστό ἀπό τήν ζωή μας καί ἀπό τά σχολεία.

Ἄς ἔχουμε τόν νοῦ μας, γιατί μπορεῖ καί ἐμεῖς νά ἐξορίζουμε τόν Χριστό ἀπό τήν προσωπική μας ζωή. Ὁχι μόνο τό Ὑπουργεῖο Παιδείας καί δέν ξέρω ποιοί ἄλλοι Ὅργανισμοί, ἀλλά καί ἐμεῖς οἱ ἴδιοι μέ τίς ἀπροσεξίες μας, μέ τήν ἔλλειψη πίστεως, ἀγάπης, προ-

σευχῆς, μετανοίας, διώχνουμε τόν Χριστό ἀπό τήν ζωή μας καί μένουμε ἔρημοι.

Τί θά γίνῃ ὁ κόσμος χωρίς τόν Χριστό; Αὐτή εἶναι ἡ αἰωνία κόλασις, νά ζῆ ὁ ἄνθρωπος χωρίς τόν Χριστό, χωρίς τήν Χάρι τοῦ Χριστοῦ, χωρίς τήν εἰρήνη τοῦ Χριστοῦ, χωρίς τό Φῶς τοῦ Χριστοῦ, χωρίς τήν παρηγορία καί τήν ἀλήθεια πού μόνο ὁ Χριστός μπορεῖ νά δώση.

Μέ αὐτές τίς ταπεινές σκέψεις ἤθελα νά ἐπικοινωνήσω σήμερα μαζί σας – βλέπω ὅτι ἔχετε ἔλθει πολλοί ἀδελφοί προσκυνηταί καί μάλιστα πολλοί νέοι – καί νά προβληματισθοῦμε γιά τό ποιὰ πρέπει νά εἶναι ἡ θέσις τοῦ Χριστοῦ στην ζωή μας, στά σχολεία μας, στό ἔθνος μας, στην κοινωνία μας. Θέλουμε ἔθνος, σχολεῖα, κοινωνία, τόν ἑαυτό μας, χωρίς Χριστό ἢ μέ τόν Χριστό;

Ἐάν δγάλουμε τόν Χριστό, θά ὑποφέρουμε, δέν θά χαροῦμε ἀληθινά, θά βασανίζομαστε. Ἐάν δάλουμε τόν Χριστό στή ζωή μας, ἔστω καί ἄν αὐτό θέλῃ κόπο καί ἀγῶνα, θά ἔχουμε ἀληθινή εἰρήνη, τήν χαρά τοῦ Χριστοῦ, τήν ὁποία εὐχομαι εἰς πάντας ὑμᾶς. Ἀμήν.

Χρεωστεῖς χριστιανέ νά ἀγαπᾶς τήν Πατρίδα

τοῦ Κωνσταντίνου Οἰκονόμου τοῦ ἐξ Οἰκονόμων (1780-1857)

Λέγω πρῶτον, ὅτι χρεωστεῖς χριστιανέ, καθό χριστιανός νά ἀγαπᾶς καί νά εὐεργετῆς τήν Πατρίδα. Σέ προστάζει ὁ θεῖος νόμος «ἀγαπήσεις τόν πλησίον ὡς σεαυτόν». Πλησίον σου εἶναι βέβαια πᾶς ἄνθρωπος, ἀλλά ποῖος δύναται νά εἶναι πλησιέστερός σου παρά τούς συγγενεῖς, καί ὁμοπίστους καί συμπολίτας σου; Οὔτοι εἶναι ἀδελφοί σου, οἵτινες συγκατοικοῦσι μετά σοῦ εἰς μίαν καί τήν αὐτήν χώραν, ὡσάν εἰς μίαν καί τήν αὐτήν οἰκίαν· οὔτοι ἔχουσι τόν αὐτόν καί σύ πατέρα, τόν Θεόν· τήν αὐτήν καί σύ μητέρα, τήν Ἐκκλησίαν, τό αὐτό γενέθλιον ἔδαφος, καί τās αὐτάς τροφάς, τούς αὐτούς νόμους, τούς αὐτούς ἄρχοντας καί ποιμένας καί διδασκάλους, τās αὐτάς πρὸς σέ κοινάς καί πανηγύρεις καί ἀπολαύσεις, καί λύπας καί χαράς· ὅσον λοιπόν εἰλικρινέστερον ἀγαπᾶς τούς συμπατριώτας καί τήν Πατρίδα, τόσον βεβαιότερον ἐκπληρώνεις τόν νόμον τοῦ Θεοῦ. Καί πάλιν ἐξ ἐναντίας, ὅσον ἀμελεῖς καί προδίδεις πολλάκις τῆς Πατρίδος τά συμφέροντα, τόσον ἐξελέγχεται παραβάτης τοῦ θεῖου νόμου, καί τοῦ πλησίον σου ἐχθρός, χειρότερον ἀπίστου· «εἰ τις τῶν ἰδίων καί μάλιστα τῶν οἰκείων οὐ προνοεῖ τήν πίστιν ἤρηται, καί ἔστιν ἀπίστου χείρων»

Ἐκ τῆς βιβλίου: Κώστα Σαρδελῆ, Ἀνθολόγιο τῆς Λευτεριᾶς, Ἐκδόσεις Φιλιππότη, Ἀθήνα 1984, σ. 252

ΚΑΠΟΙΟΣ ΚΥΡΙΟΣ ΚΟΣΜΑΣ

Μέ αφορμή τό βιβλίό 'Ιστορίας τής Στ' Δημοτικού του Κωνσταντίνου Χολέβα, πολιτικού έπιστήμονος

Έχω στά χέρια μου τό νέο σχολικό βιβλίό 'Ιστορίας τής Στ' τάξεως Δημοτικού, τό όποίο θά διδαχθεί στά παιδιά μας από τόν Σεπτέμβριο. Έχει τίτλο «Στά νεότερα και σύγχρονα χρόνια» και έγράφη από όμάδα τεσσάρων συγγραφέων. Οί τρεις είναι δάσκαλοι και ή μία είναι Πανεπιστημιακή καθηγήτρια. Δέν άμφιδάλλω ότι από πλευράς εμφάνισης και δομής τής ύλης (άσκήσεις, έρωτήσεις κλπ) τό συγκεκριμένο έγχειρίδιο μπορεί νά θεωρηθεί πρωτότυπο και άποτέλεσμα δημιουργικής σκέψης. Όμως ή 'Ιστορία είναι κατ' έξοχήν μάθημα άνθρωπιστικής παιδείας και διαμορφώσεως έθνικης συνειδήσεως. Όφείλει κάθε σχολικό βιβλίό νά μήν αποκρύπτει θεμελιώδεις άλήθειες και νά διαμορφώνει στά έλληνόπουλα τόν ύγιή πατριωτισμό μακρυνά από τά δύο άκρα πού είναι ό σωβινισμός-έθνοφυλετισμός και ό άπατρις διεθνισμός. Η 'Ιστορία πρέπει νά έτοιμάζει τά έλληνόπουλα νά αξιοποιήσουν τόν πλούτο τής έλληνορθόδοξου παραδόσεως σέ ένα διεθνές περιβάλλον, στό όποιο καλούμεθα νά συνυπάρξουμε μέ πολλούς άλλους λαούς και πολιτισμούς. Νά χαλυδώσει τά παιδιά μας μέ έθνική άυτοπεποίθηση για νά μή γίνουν εύκολα θύματα στόν όδοστρωτήρα τής ίσοπεδωτικής παγκοσμιοποίησης. Και νά τούς διδάξει τά προτερήματα, τά έπιτεύγματα αλλά και τίς άδυναμίες του έθνους μας ώστε οί νέοι μας νά έμπνέονται από τίς μεγάλες μορφές και παραλλήλως νά διδάσκονται από τά λάθη του παρελθόντος.

Δυστυχώς τό καινούργιο βιβλίό τής 'Ιστορίας πού άπευθύνεται στά ένδεκάχρονα άγόρια και κορίτσια από πλευράς περιεχομένου μάς άπαγοητεύει και μάς προβληματίζει. Νομίζει κανείς ότι δέν έγράφη από Έλληνες και δέν άπευθύνεται σέ έλληνόπαιδες. Μοιάζει σαν νά είναι γραμμένο από άχρωμους και ουδέτερους παρατηρητές, για τούς όποιους ή 'Ελλάδα είναι τρίτη χώρα και προσπαθούν

άπλως νά μεταδώσουν όρισμένες πληροφορίες. Χωρίς ίχνος συναισθήματος, χωρίς προβολή τών ήρώων, τών άγωνιστών, τών μεγάλων μορφών, μέ μία ξεπερασμένη και διεθνώς άποτυχημένη μαρξιστική άνάλυση, πού άνακαλύπτει παντού ταξικές συγκρούσεις, και τό κυριώτερο: Μέ μία έμφανή προσπάθεια νά διαγραφεί κάθε θετική άναφορά στήν Όρθοδοξία, στήν Έκκλησία και στήν προσφορά του ράσου.

Ό σαφής άντιεκκλησιαστικός χαρακτήρας του βιβλίου φαίνεται κυρίως στίς σελίδες 15-53 όπου παρουσιάζονται ή Τουρκοκρατία και ή Έλληνική Έπανάσταση. Θυμίζω ότι άκόμη και ό μαρξιστής ιστορικός του Νέου Έλληνισμού Νίκος Σβορώνος είχε τήν έντιμότητα νά παραδεχθεί τόν έθνικό και παιδευτικό ρόλο τής Όρθοδόξου Έκκλησίας κατά τήν περίοδο εκείνη. Γράφει σέ ένα δοκίμó του του 1964, τό όποιο έξεδόθη μετά τόν θάνατό του:

«Οί άξιόλογες προσπάθειες τής Όρθόδοξης Έκκλησίας για τήν εκπαίδευση, ή όποία στούς πρώτους αιώνες τής Τουρκοκρατίας βρίσκεται αποκλειστικά στά χέρια της.., οί άγώνες της για τήν διαφύλαξη τής χριστιανικής πίστης και τήν καθαρότητα τής Όρθοδόξιας, τά μέτρα για τό σταμάτημα τών έξισλαμισμών, άποτελούν θεμελιακή συμβολή για τήν διατήρηση τής έθνικης συνείδησης τών Έλλήνων. Οί Νεομάρτυρες, συχνό φαινόμενο τής έποχής, πού δέχονται τόν μαρτυρικό θάνατο για τήν χριστιανική πίστη, είναι συγχρόνως και οί πρώτοι έθνικοί ήρωες του Νέου Έλληνισμού... Η Όρθόδοξη Έκκλησία βρίσκεται έτσι επικεφαλής τών δυνάμεων πού όργανώνουν τήν άμυνα του Έλληνισμού και έξασφαλίζουν τήν διατήρησή του μέσα στίς δύσκολες συνθήκες τής κατάκτησης, και συνδέεται άρρηκτα μέ τό έθνος» (*Τό Έλληνικό Έθνος-Γένεση και διαμόρφωση του Νέου Έλληνισμού*, Έκδόσεις Πόλις, Άθήνα 2004, σελ. 84-

85). Αὐτά λέγει ἓνας ἐρευνητής, ὁ ὁποῖος δέν διέκειτο φιλικά πρὸς τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Στά ἴδια συμπεράσματα καταλήγουν καὶ ἄλλοι σοβαροὶ μελετητές τῶν πηγῶν, ὅπως ὁ ἀείμνηστος Βρετανὸς Βυζαντινολόγος Στῆβεν Ράνσιμαν, ὁ Ρωμαιοκαθολικὸς Γερμανὸς ἱστορικός Γκέρχαρντ Ποντσκάλσκι κ.ά. Ὅλα αὐτά τὰ διαγράφει μὲ μία μονοκονδυλιά τὸ συγγραφικὸ ἐπιτελεῖο τοῦ σχολικοῦ βιβλίου. Μόνον ἓνας ὑπαινιγμὸς γίνεται γιὰ τὴν χρῆση ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων στὰ σχολεῖα τῶν ὑποδούλων. Πουθενὰ δέν θὰ διαβάσετε γιὰ τὰ κρυφὰ σχολεῖα πού ἐπενόησε ἡ Ἐκκλησία, γιὰ τοὺς πολυαριθμοὺς Νεομάρτυρες, γιὰ τὴν χορεία τῶν κληρικῶν πού ἐξέδιδαν κείμενα καὶ θεμελίωσαν ἓνα νεοελληνικὸ Διαφωτισμὸ τελείως διαφορετικὸ ἀπὸ τὸν ἀθειστικὸ Διαφωτισμὸ τῆς Δύσεως. Πουθενὰ δέν θὰ διαβάσει τὸ ἑλληνοπούλο γιὰ τὰ ἑκατὸ περίπου ἐπαναστατικὰ κινήματα τῶν ὑποδούλων, πού σχεδὸν πάντα εἶχαν ἐπικεφαλῆς τοὺς Ἐπισκόπους καὶ τὸν κληρο.

Ἐκεῖ πού πλέον ἐξεγείρεται κάθε Ὁρθόδοξη συνείδηση εἶναι ὅταν διαβάσει στὴν σελίδα 22 καὶ στὸ κεφάλαιο Ἐκπαίδευση, ὅπου γίνεται ἀναφορὰ στὸν Ἅγιο Κοσμᾶ τὸν Αἰτωλὸ, τὴ μνήμη τοῦ ὁποῖου εὐλαβεῖται ὁ ἑλληνισμὸς καὶ ἡ Οἰκουμενικὴ Ὁρθοδοξία. Διαβάζουμε: «Σημαντικὴ εἶναι ἡ προσφορά τῶν δασκάλων τοῦ γένους, πού μὲ τίς ιδέες καὶ τὴν διδασκαλία τους συμβάλλουν στὴν πνευματικὴ ἀνάπτυξη καὶ προετοιμάζουν τὸ γένος τῶν Ἑλλήνων γιὰ τὴν ἐθνικὴ ἀνεξαρτησία. Ἀνάμεσά τους ξεχωρίζουν ὁ Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλὸς καὶ ὁ Ἀδαμάντιος Κοραῆς». Γιὰ τοὺς συγγραφεῖς τοῦ «προοδευτικοῦ» βιβλίου δέν ὑπάρχει

Ἅγιος Κοσμᾶς, οὔτε Πατροκοσμᾶς, οὔτε γίνεται ἡ παραμικρὴ νύξη γιὰ τὸν μαρτυρικό του θάνατο, οὔτε γιὰ τὴν ἐμμόνη του στὴν ἑλληνορθόδοξη παράδοση. Δέν ὑπάρχει ἡ παραμικρὴ εἰκόνα στὸ βιβλίο πού νὰ τὸν δείχνει μὲ τὸ ράσο του, τὸ καλογερικὸ σκουφάκι καὶ τὸ κομποσκοῖνι του. Ὁχι, αὐτὰ εἶναι ἐπικίνδυνα γιὰ τὰ παιδιά μας, ἔκριναν οἱ συγγραφεῖς. Τὰ ἑλληνοπούλα πρέπει νὰ πλάσουν στὸ μυαλό τους τὴν εἰκόνα κάποιου λαϊκοῦ μὲ τὸ ὄνομα κύριος Κοσμᾶς Αἰτωλός. Πιθανόν νὰ φοροῦσε καὶ κομπὰ εὐρωπαϊκὰ ρούχα ὅπως ὁ Ἀδαμάντιος Κοραῆς, τοῦ ὁποῖου τὸ ὄνομα παρατίθεται στὴν ἴδια σειρὰ. Ξεχάστε, λοιπόν, Νεοέλληνες τὸν Ἅγιο Κοσμᾶ, τὸν Νεομάρτυρα τῆς Πίστεως καὶ τοῦ Γένους! Μόνον ἂν ἔχει χρόνος, διάθεση καὶ εὐαισθησία ὁ διδάσκων θὰ μπορέσει νὰ πεῖ κάτι σχετικὸ στὰ παιδιά μὲ ἀφορμὴ μίαν ἐρώτηση-ἄσκηση, ἡ ὁποία ὑπάρχει στὴν ἐπόμενη σελίδα καὶ λέγει: «Τί εἶδους σχολεῖα ἰδρύει ὁ Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλὸς καὶ πόσα;». Πάλι Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, χωρὶς ράσο, χωρὶς ἀγιότητα. Σέ λίγα χρόνια μίαν νέα γενιά ἑλληνοπαίδων θὰ ἔχει διαμορφωθεῖ, ἡ ὁποία ἀπλῶς θὰ γνωρίζει κάποιον κύριο Κοσμᾶ, καλὸ ἄνθρωπο, πού κάτι ἔκανε ἐπὶ Τουρκοκρατίας, ἀλλά... δέν ξέρω τί ἀκριβῶς! Ἐκτὸς ἂν ἀντιδράσουμε καὶ ζητήσουμε μὲ νόμιμο, δημοκρατικὸ καὶ τεκμηριωμένο τρόπο νὰ ἐπανορθωθοῦν τέτοιου εἶδους ἱεροσυλίες.

Οὔτε ἡ ὑψωση τοῦ λαδάρου τῆς Ἐπαναστάσεως στὴν Ἁγία Λαύρα ἀναφέρεται στὸ βιβλίο, ἂν καὶ μαρτυρεῖται στὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ Κανέλλου Δεληγιάννη, οὔτε τόσα ἄλλα. Σεβόμενος τὸν χῶρο σταματῶ ἐδῶ.

Ἡ Παρακαταθήκη στὸ Διαδίκτυο φιλοξενεῖται στὸν Διαδικτυακὸ Τόπο

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΛΟΓΟΣ

στὴ διεύθυνση

www.orthodox.net.gr

Συνιστοῦμε ἐπίσης τὴν ἐπίσκεψη στὴν ἱστοσελίδα:

www.orthros.org

ΕΙΜΑΙ ΕΛΛΗΝΑΣ διήγημα τῆς Ἑλένης Βασιλείου

Ποτάμι ὁ κόσμος ξεχυμένος στους δρόμους. Τό πρώιμο ψῦχος δέν κράτησε πολλούς μέσα καί, παρ' ὅλο πού ὁ Ὀκτώβρης διεκδικοῦσε μιά θέση στό χειμῶνα, ὅλη ἡ γιορταστική ἀτμόσφαιρα θύμιζε ἀνοιξη. Εἶναι ἀλήθεια πώς ἐκείνη τή μέρα κι ὁ Ὀκτώβρης κατέθεσε τά ὄπλα καί ἡ ἥλιος ἀνενόχλητος ἔκανε τούς σηματοστολισμένους δρόμους ἀκόμα πιά φωτεινούς· μιά τό κρῦο, κρῦο.

– Κάπου σίγουρα θά χιόνισε, εἶπε ὁ περιπεράς πού ἀνοιξε γιά νά πουλᾶ σηματοστολιές γιά τά μικρά.

– Ναί, ναί, ἥλιος μέ δόντια, συμφώνησε μαζί του ἕνας περαστικός.

Στοιβάχτηκε ὁ κόσμος στά πεζοδρόμια κι ἀπ' τῆς δυο μεριές τοῦ κεντρικοῦ δρόμου. Ἀπό κεῖ θά περνοῦσε ἡ παρέλαση κι ὅλοι εἶχαν κάποιον πού ἤθελαν νά καμαρώσουν. Ἄλλος παιδί, ἄλλος ἀνήψι. Μά καί οἱ λιγοστοί πού δέν εἶχαν κάποιον νά παρελάσει θρῖσκονταν ἐκεῖ γιά τή χαρά τῆς μέρας.

– Ἔχω τόν ἐγγονό μου παραστάτη, εἶπε στόν διπλανό του μέ καμάρι κάποιος πού στεκόταν κολλημένος στό ἀπαγορευτικό σχοινί.

– Καί μένα ὁ δικός μου εἶναι διμοιρίτης. Τί γιά; Λεβέντης σάν τόν παππού του, εἶπε φουσκώνοντας ἐκεῖνος.

– Τά τύμπανα ξεκίνησαν καί μέ μιᾶς ὁ δρόμος ἄδειασε ἐντελῶς. Ἡ μπάντα θριαμβευτικά παρέλασε μπροστά στους ἐπισήμους κι ὕστερα πῆρε τή θέση της. Ὅλοι μπῆκαν στους ρυθμούς τῶν ἐμβατηρίων. Ὁ κύρ-Στέφανος δέν χόρταινε νά κοιτᾶ. Οἱ σημαῖες πού ἄρχισαν νά περνοῦν μπροστά τοῦ λές κι ἀνέμιζαν μέσα στήν ψυχή του. Χόρτασε τό βλέμμα του καί ἡ καρδιά του ὅ,τι στερήθηκε χρόνια ὀλόκληρα. Τά χρώματα τῆς Ἑλλάδας ἦταν τά πιά ὁμορφα χρώματα τοῦ κόσμου. Θάλασσα πλημμυρισμένη ἡ Ἑλλάδα καί ξεχύθηκε ἀπό τά μάτια του.

– Κοίτα ρέ, ὁ Ἀλθανός κλαίει, εἶπε ξαφνιασμένος ἕνας πιτσιρικάς πού ἤξερε τόν κύρ-

Στέφανο, καί ὅλοι γύρισαν καί κοίταξαν τόν δακρυσμένο ἄνδρα.

Ἐκεῖνος ἔσκυψε λίγο καί χაΐδειψε ἀπαλά τό κεφάλι τοῦ μικροῦ.

– Δέν ξέρεις ἐσύ, παιδί μου, δέν ξέρεις ἐσύ, εἶπε γλυκά καί ἡ θύμησή του τόν ἔφερε χρόνια, πολλά χρόνια πίσω.

«Τρέχα, τρέχα γρήγορα, Στέφανε, νά χτυπήσεις τίς καμπάνες. Πάρε κι ἄλλους μαζί σου. Χτυπᾶτε τίς καμπάνες νά μαζευτεῖ ὁ κόσμος στή Μητρόπολη, νά ὑποδεχοῦμε τόν Ἑλληνικό Στρατό». Ἐτρεξε τότε στή Μητρόπολη καί ἐκεῖ στήθηκε πραγματικό πανηγύρι μέ κωδονοκρουσίες. Πότε ξεδιπλώθηκαν τόσες ἑλληνικές σημαῖες, πού βρέθηκε ὅλος αὐτός ὁ κόσμος πού τίς ἀνέμιζε!

«Ἐχει τόσους Ἑλληνες ἡ Κορυτσά;», ἀναρωτήθηκε ὁ Στέφανος καί ἡ καρδιά του πήγαινε νά σπάσει ἀπό τή χαρά.

Εἶδε ὕστερα τούς Ἑλληνες φαντάρους νά φτάνουν παρελαύνοντας ὅλο λεβεντιά καί ἄφρη καί ἄφησε τό σχοινί τῆς καμπάνας καί τρύπωσε μαζί τους μέσα στό Ναό. Ἐκεῖ μέσα εἶδε στρατιῶτες καί ἀξιωματικούς νά βγάζουν σκούφους καί πηλίκια καί δακρυσμένοι νά ψάλλουν πρῶτα τό «Τῆ ὑμερμάχω», κι ὕστερα τόν Ἐθνικό Ὑμνο, ἔτσι ὅπως δέν ἔψαλαν ποτέ στή ζωή τους.

Πῆγε νά λιποθυμήσει ἀπό τή συγκίνηση ὁ Στέφανος, ὅταν στό τέλος τόν πλησίασε ἕνας ἀξιωματικός καί τόν ρώτησε:

– Ξέρεις ἑλληνικά;

– Εἶμαι Ἑλληνας, ἀπάντησε μέ καμάρι ὁ Στέφανος.

– Καί πῶς σέ λένε, τόν ξαναρώτησε ἐκεῖνος.

– Στέφανο, τοῦ ἀποκρίθηκε καί, δίχως νά ξέρει γιατί, τόν πῆραν τά κλάματα.

Τόν σήκωσε τότε στήν ἀγκαλιά του ὁ ἀξιωματικός καί τόν φίλησε.

– Μή κλαῖς, Στέφανε, τοῦ εἶπε. Σάν τελειώσει ὁ πόλεμος καί στείλουμε τούς Ἰταλούς ἀπό

ἐκεῖ πού ἤρθαν, ἡ Κορυστά θά μείνει γιά πάντα Ἑλληνική καί δοξασμένη.

Ἔστερα, ὁ ἀξιωματικός χάθηκε μέσα στό πλῆθος κι' ὁ Στέφανος ἔμεινε μέ τή ζεστή ἀνάμνηση καί μέ ἄκείνη τή γλύκα πού ἄφησαν στήν παιδική ψυχή του τά λόγια του.

Αὐτή τήν εἰκόνα, αὐτή τή μέρα ὁ Στέφανος τή κράτησε ὀλοζώντανη μέσα του. Μ' αὐτήν μεγάλωσε καί μέ τήν μνήμη της ἔπαιρνε παρηγοριά στά δύσκολα χρόνια πού δέν εἶχε δικαίωμα νά λείει πώς εἶναι Χριστιανός καί Ἑλληνας. Τώρα ὅμως μπορεῖ, τώρα τά μάτια του ἀντικρύζουν παντοῦ Ἑλλάδα, τώρα οἱ σημαῖες παρελαύνουν, ὅπως ποτέ. Τί κι ἂν κάποιος δέν τόν θεωροῦν Ἑλληνα; Αὐτός μπορεῖ νά δακρύζει μπροστά στήν Ἑλληνική Σημαία.

Τά δάκρυα πού ἔξακολουθοῦσαν νά αὐλακώνουν τά μάγουλά του ἔκαναν τόν μικρό, πού ξεστόμισε τήν πικρή κουδέντα νά κατεβάσει τό κεφάλι του γιά πολλή ὥρα.

Πέρασαν καί οἱ τελευταῖοι πρόσκοποι, κι αὐτό σήμαινε τή λήξη τῆς παρελάσης.

Ὁ κυρ-Στέφανος σκούπισε τά δάκρυά του καί κίνησε γιά τό σπίτι του. Δίπλα του εἶδε νά περπατᾶ καί ὁ Νικολάκης, ὁ μικρός πού τόν πίκρανε.

– Κύρ-Στέφανε, εἶσαι Ἑλληνας;

Γύρισε καί τόν κοίταξε γλυκά ἐκεῖνος.

– Naί, Νικολάκη, εἶμαι Ἑλληνας, εἶπε καί τόν ξαναπῆραν τά δάκρυα.

Ὁ Νικολάκης στάθηκε μπροστά του μέ χαμηλωμένο βλέμμα.

– Δέν ἤθελα νά σέ πικράνω... Συγγνώμη κυρ-Στέφανε.

Ἔσκυψε ὁ κυρ-Στέφανος κι ἀγκάλιασε τό παιδί.

– Δέν ἤξερες, παιδί μου, δέν φταῖς ἐσύ, μά ἂν θέλεις πᾶμε νά σοῦ πῶ μιά ὠραία ἱστορία.

Κάθισαν στό πρῶτο παγκάκι πού βρῆκαν κι' ὁ κυρ-Στέφανος διηγήθηκε στόν ὀκτάχρονο Νικολάκη ὅσα εἶδαν τά μάτια του καί ἔζησε ἡ ψυχή του ἐκείνη τήν ἀλησμόνητη, δοξασμένη μέρα πού ὁ Ἑλληνικός Στρατός μπῆκε στή Κορυστά.

– Ἄ κυρ-Στέφανε, φώναξε μέ ἐνθουσιασμό ὁ Νικολάκης, ἐσύ εἶσαι πολύ Ἑλληνας!

– Naί, Νικολάκη μου, εἶπε μέ καμάρι ὁ παππούς. Εἶμαι Ἑλληνας! Καί μέ τή σκέψη του χώθηκε ἄλλη μιά φορά στήν ἀγκαλιά τοῦ Ἑλληνα ἀξιωματικοῦ, ἐκεῖ στό κέντρο τοῦ ναοῦ τῆς Μητρόπολης, στή γαλανόλευκη Κορυστά.

ΒΙΑΣΜΟΣ, ΘΥΤΕΣ ΚΑΙ ΘΥΜΑΤΑ τῆς Δάφνης Βαρδιτσιώτη, ἱστορικοῦ

Τό δημοκρατικό πολίτευμα βασίζεται σέ τρεῖς πυλώνες ἐξουσίας: τήν νομοθετική, τήν ἐκτελεστική καί τήν δικαστική. Μέ τήν πρόοδο τῆς τεχνολογίας, στίς ἐξουσίες αὐτές προσετέθη καί μιά τέταρτη, ἄτυπη, ἐξουσία: ἡ ἐξουσία τῶν Μ.Μ.Ε.. Μέ τό πέρασμα τοῦ χρόνου, ἔγινε ἀντιληπτό ὅτι, ἡ δυνατότης τῶν Μ.Μ.Ε. νά διαμορφώνουν τήν κοινή γνώμη, ἐνίσχυε σέ τέτοιο βαθμό τήν ἄτυπη ἐξουσία τους, ὥστε αὐτή νά ἐπισκιάζει τίς θεσμοθετημένες ἐξουσίες καί νά μετατρέπεται σέ παντοκρατορία. Ἀπόδειξη τούτων, ἀποτελεῖ ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖον τά

Μ.Μ.Ε. ἐχειρίσθησαν τήν τραγική ὑπόθεση τοῦ μικροῦ Ἄλεξ Μεσχεσβίλι, ἀλλά καί τό θλιβερό περιστατικό τῆς Ἀμαρύνθου, στό ὁποῖο θά ἐπικεντρώσουμε τήν προσοχή μας.

Στήν ὑπόθεση τῆς Ἀμαρύνθου, τά Μ.Μ.Ε. ὑποκατέστησαν πλήρως τήν λειτουργία τῶν ἀνακριτικῶν ἀρχῶν καί τῆς δικαιοσύνης. Ἀπεφάνθησαν, τελεσιδίκως καί χωρίς ἔχνος ἀμφιβολίας, ὅτι ἡ καταγγέλλουσα ὄντως ἔπεσε θῦμα διασμοῦ καί ὅτι δρᾶστες τοῦ διασμοῦ ἦσαν οἱ κατηγορούμενοι ἀνήλικοι μαθητές. Ἀγνόησαν τό συνταγματικῶς κατοχυρωμένο

τεκμήριο της άθωότητας, τήν περιλάλητη δημοσιογραφική δεοντολογία, τά περί προστασίας προσωπικών δεδομένων και ανθρωπίνων δικαιωμάτων, τήν άπουσία σαφών ίατροδικαστικών άποδείξεων διασμοϋ, τήν άσυμβατότητα μεταξύ τοϋ χώρου μέσα στον όποιον διαδραματίσθηκε τό περιστατικό (1X1μ²) και τοϋ άριθμοϋ των φερομένων ως δραστών, τό πλήθος των άυτοπτών μαρτύρων (μία εκ των όποιων ήταν μαθήτρια Ρωσικής καταγωγής) και τό γεγονός ότι όλοι οί εμπλεκόμενοι είναι άνήλικοι. Ή άμείλικτη ρομφαία της δημοσιογραφικής δικαιοσύνης επέλεσε άδυσώπητα επί των κεφαλών των παιδιών άυτών, καταδικάζοντάς τα άμετακλήτως στην συνείδηση της κοινής γνώμης. Μέχρι και ό ίδιος ό πρόεδρος της ΕΣΗΕΑ, ό συμπαθέστατος και μέχρι πρότινος τόσο προσεκτικός, κ. Π. Σόμπολος, έφθασε στό σημείο νά δηλώσει μετά άπολύτου δεβαιότητος, σέ πρωινή τηλεοπτική εκπομπή (MEGA, 1.11.2006), ότι: «Δέν ύπάρχει άμφιβολία ότι έγινε διασμός»!

Ή έτυμηγορία τους άυτή συνοδεϋθηκε άπό δύο εκ διαμέτρου άντιθέτους άντιμετωπίσεις. Άπό τήν μιά, άγιογραφοϋσαν τήν 16χρονη μαθήτρια και τήν μητέρα της –ή όποία είχε διαβεβαιώσει (στην εκπομπή της Τατιάνας Στεφανίδου, της 1.11.2006), ότι, πρό τοϋ περιστατικοϋ, ή κόρη της ήταν παρθένα – και έδημοσιοποιοϋσαν διαρροές των πλέον άνατριχιαστικών άποσπασμάτων της δικογραφίας της. Άπό τήν άλλη, άνηλώνοντο στην δαιμονοποίηση και τον άγριο διασυρμό των κατηγορουμένων άνηλικών μαθητών. Άνασύροντας πληροφορίες για προηγούμενες έφηβικές τους επιπολαιότητες και παραβατικότητες, οί σύγχρονοι –τηλεοπτικοί, κυρίως – ίεροεξεταστές επεκαλέσθησαν άυτά τά παραπτώματα για νά άποδώσουν, έλαφρᾶ τῆ καρδιά, σέ άνήλικα παιδιά τήν ιδιότητα των διαστών. Ή νεοί Τορκεμάδα, κατακεραύνωσαν μέ βαναυσότητα τόσο τά ίδια, τίς οικογένειες τους, τούς καθηγητές τους, τούς δικηγόρους τους, τον πρόεδρο τοϋ Συλλόγου Γονέων, τήν τοπική κοινωνία, όσο και τούς εκπροσώπους της ΟΛΜΕ και της τοπικής ΕΛΜΕ. Δεδομένου, μάλιστα, ότι

τό «θύμα» έτυχε νά είναι άλλοδαπή, διάνθισαν τον βομβαρδισμό τους μέ κατηγορίες περί τοϋ ρατσισμοϋ και τοϋ σεξισμοϋ των εμπλεκόμενων μαθητών-«θυτών», των καθηγητών τους και της τοπικής κοινωνίας, αλλά και όσων έπαιχειροϋσαν νά ξεετάσουν τά γεγονότα μέ ψυχραιμία, άντικειμενικότητα και μέ σεβασμό προς τίς άτομικές έλευθερίες και τήν δικαιοσύνη. Ή έντασις της δεβαιότητός τους περί της ένοχής των άνηλικών κατηγορουμένων ήταν τόσο παροξυσμική, ώστε έδημιούργησε κλίμα πνευματικής τρομοκρατίας: όποιος τολμοϋσε νά άμφισβητήσει τήν έτυμηγορία τους ή νά σκεφθῆ εκτός των πλαισίων τά όποια άυτοί είχαν θέσει, ήταν, τό λιγότερο, ρατσιστής.

Τό κλίμα άυτό παρέσυρε μέρος της κοινής γνώμης, αλλά και τήν ίδια τήν ύπουργό Παιδείας και ψυχίατρο, κ. Γιαννάκου, όπως άπέδειξαν οί σχετικές δηλώσεις της. Παρέσυρε άκόμα σέ άνάλογες δηλώσεις και τον ίδιο τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, κ. Κάρολο Παπούλια, ή σύνεσις τοϋ όποιοϋ τον είχε κρατήσει άμέτοχο και σιωπηλό κατά τήν έννεάμηνο έξαφάνιση τοϋ 11χρονου Άλεξ Μεσχεσδίλι, τίς δραματικές εκκλήσεις της μητέρας του και τίς πανελλήνιες τηλεοπτικές άναζητήσεις τοϋ πτώματός του. Κατ' έντολήν του, εκπρόσωπος του συνάντησε τήν μητέρα τοϋ «θύματος» της Άμαρύνθου, για νά της προσφέρει ήθική και άλλη συμπαράσταση. Άκολούθησε, ό Άρχιεπίσκοπος Άθηνών και πάσης Έλλάδος, κ. Χριστόδουλος, ό όποιος προσεπάθησε νά τηρήσει ίσες άποστάσεις. Συνήντησε τόσο τό «θύμα» και τήν μητέρα της (οί όποιες προσήλθαν συνοδεία εκπροσώπου της Βουλγαρικής πρεσβείας), όσο και τούς «θύτες». Ήν τούτοις, ένῶ προς τήν καταγγέλλουσα ό Μακαριώτατος παρέσχε ύλική δοήθεια, στους φερομένους ως διαστές άνηλικούς υπεγράμμισε ότι, τό «λάθος» τους άυτό θά τούς «στιγματίσει για μία ζωή», δείχνοντας άπό ποιά μεριά έγειρε, κατ' άυτόν, ή πλάστιγγα της άληθείας.

Ήν τῶ μεταξύ, έγκαλούμενος για τήν σιωπή του, ό σύλλογος καθηγητών τοϋ σχολείου της Άμαρύνθου άναγκάσθηκε νά συνεδριάσει.

Θορυβημένος μὲν ἀπὸ τὸν σάλο, ἀλλὰ κρίνοντας ὅτι, μόνον ἡ δικαιοσύνη ἔχει τὴν δικαιοδοσία νὰ ἀποφανθῆ ἐπὶ τῆς οὐσίας τῆς καταγγελίας, ὁ σύλλογος περιορίσθηκε στὴν ἐξέταση τῶν γεγονότων τῶν προηγηθέντων τοῦ «διασμοῦ». Μὲ γνώμονα ὅτι, γιὰ τίς σχολικὲς ἀρχές, τόσο ἡ πρόσκληση μαθητῶν γιὰ συνάντηση στὴν τουαλέτα τοῦ σχολείου, ὅσο καὶ ἡ ἀποδοχὴ τῆς (ἐθελούσια, σύμφωνα μὲ ὅλες τίς μαρτυρίες καὶ τὴν διαρρεύσασα δικογραφία), συνιστοῦν παραβατικὴ συμπεριφορὰ, ὁ σύλλογος καθηγητῶν τοῦ σχολείου ἐπέβαλε ποινὴ πενθημέρου ἀποβολῆς στοὺς τέσσερις ἐμπλεκόμενους μαθητὲς καὶ στὴν μαθήτρια. Κατόπιν τούτου, τὸ σύνολο σχεδὸν τῶν ἠλεκτρονικῶν καὶ ἔντυπων Μ.Μ.Ε., καθὼς καὶ πολιτικοὶ καὶ ἄλλοι παράγοντες, ἐπέπεσαν κατὰ τοῦ συλλόγου μὲ μανία. Τὸν κατηγοροῦσαν ὅτι, μὲ τὴν ἀπόφασή του αὐτῆ, ἐξισώνει τοὺς «θύτες» μὲ τὸ «θύμα», τὴν ἴδια στιγμή πού –ὅπως εὐγλωττα ὑπεγράμμισε ἐπιφανὲς στέλεχος τοῦ δημοσιογραφικοῦ κόσμου – ὁ ἴδιος ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας, μὲ τὴν στάση του, «ὑποδεικνύει μιὰ διαφορετικὴ προσέγγιση» τοῦ ζητήματος! Τόσο φορτισμένη ἦταν ἡ ἀτμόσφαιρα, ὥστε γυναικεῖες καὶ ἀντιρατσιστικὲς ὁργανώσεις μετέδησαν στὴν Ἀμάρυνθο, ὅπου πραγματοποιήσαν πορεῖες διαμαρτυρίας. Παρενέδη καὶ τὸ ὑπουργεῖο Παιδείας, τὸ ὅποιο ἀνεκάλυψε παρατυπία στὴν διαδικασία πού ἀκολούθησε ὁ σύλλογος τοῦ Σχολείου τῆς Ἀμαρύνθου, ὁ ὁποῖος, τελικῶς, ἀκύρωσε τὴν ἀπόφασή του.

Τὴν 3.11.2006, ἡ ὑπόθεσις ἔφθασε νὰ συζητεῖται στὴν συνεδρία τῆς Βουλῆς! Ἀρχηγοὶ κομμάτων, ὑπουργοὶ καὶ βουλευτὲς ὄλων τῶν κομμάτων, ἐστιάσθηκαν στό περιστατικὸ τῆς Ἀμαρύνθου καὶ ὁμοθυμαδὸν τὸ ἐστηλίτευσαν μὲ ἀποτροπιασμὸ, λαμβάνοντας ὡς δεδομένη τὴν ἐνοχὴ τῶν μαθητῶν. Ἀποτέλεσμα τούτου, ἦταν ὅτι –ὅπως ἐπεσήμανε ἡ βουλευτὴς τοῦ Κ.Κ.Ε. κ. Λ. Κανέλλη, σέ πρωινὴ τηλεοπτικὴ ἐκπομπὴ τῆς ἐπομένης – δὲν ἐμβάθυναν στό σημαντικώτατο θέμα τῆς ἡμερησίας διατάξεως: τὴν ἐπίσκεψη στὴν Ἑλλάδα τοῦ Ἀρχηγοῦ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων τῆς Τουρκίας. Ἔτσι

ἀπλᾶ, στὴν Ἑλλάδα, τὸ λίκνο τῆς Δημοκρατίας, καὶ ἐντὸς τοῦ κτιρίου τοῦ Κοινοβουλίου, ἐκτελεστικὴ καὶ νομοθετικὴ ἐξουσία, ἀφ' ἐνός μὲν, προεδρίκασαν τὴν ἐνοχὴ ἀνηλίκων κατηγορουμένων, ἐρήμην τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας, τῆς μόνης ἀρμοδίας νὰ ἀποφανθῆ, σέ κάθε περίπτωση, ἐπὶ τῆς ἐνοχῆς κατηγορουμένων. Ἀφ' ἑτέρου δέ, ἔθεσαν σέ δευτέρη μοῖρα τὴν πληροφόρηση τοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος ἀνησυχεῖ γιὰ τὴν ἐθνικὴ του κυριαρχία.

Μὴ περιοριζόμενα στὴν ταυτοποίηση τῶν ἀνηλίκων κατηγορουμένων ὡς βεβαίων ἐνόχων, τὰ Μ.Μ.Ε. διηύρυναν τὸ κατηγορητήριό τους. Ὅπως καὶ στὴν ὑπόθεση τῆς Βερροίας, παρέθεσαν ἄπειρα παραδείγματα τῆς –μέχρι διαστροφῆς – σεξουαλικῆς ἐλευθεριότητος, τῆς παντελοῦς ἀπουσίας ἀξιῶν καὶ ὀρίων, καὶ τῆς παραβατικότητος τῶν σημερινῶν μαθητῶν, τίς ὁποῖες ἐστηλίτευσαν μὲ πρωτοφανῆ ἀγριότητα. Ὡς ὑπευθύνους τῆς ἠθικῆς καταπτώσεως καὶ τῆς ἐξαχρειώσεώς τους, οἱ «κατηγοροὶ» ὑπέδειξαν –ὅπως καὶ γιὰ τὴν ὑπόθεση τῆς Βερροίας – τὴν οἰκογένεια, τὴν κοινωνία καὶ τὸ ἐκπαιδευτικὸ σύστημα, ἐνῶ ὀρισμένοι –ἐπαναφέροντες τὴν θεωρία τῆς συλλογικῆς εὐθύνης, ἡ ὁποία, ὅμως, δὲν εἶναι ἀποδεκτὴ γιὰ μιὰ δημοκρατία – ἐνοχοποίησαν τὸ σύνολο τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας.

Ἡ ἐλληνικὴ κοινωνία, ὥστόσο, γνωρίζει καλὰ ποιοὶ εὐθύνονται γιὰ τὸν ἐκδραβρισμὸ τῶν νεωτέρων γενεῶν. Ἐπὶ 25 καὶ πλέον χρόνια, παρακολουθεῖ, ἀνήμπορη, τὰ ἴδια τὰ Μ.Μ.Ε. –πού, σήμερα, ἐλεηνολογοῦν τὰ παιδιὰ τῆς γιὰ τὴν κατάντια τους – νὰ τὰ ἐκμαυλίζουν συστηματικὰ καὶ χωρὶς αἰδῶ, ἀγνοώντας τίς διαμαρτυρίες τῆς. Ἐπὶ εἴκοσι πέντε καὶ πλέον χρόνια, ἡ ἐλληνικὴ οἰκογένεια παρακολουθεῖ αὐτὰ τὰ Μ.Μ.Ε. νὰ καταστρέφουν, μὲ πρωτοφανῆ λύσσα καὶ συστηματικὰ, τὰ θεμέλια τοῦ πολιτισμοῦ τῆς, δηλαδή, νὰ ἐκθεμελιώνουν τὰ ἴδια τὰ ἐρείσματα ἐπὶ τῆ βάσει τῶν ὁποίων ἡ ἐλληνικὴ κοινωνία οἰκοδομοῦσε, ἐπὶ χιλιετίες, τὴν προσωπικότητα, τὴν ἠθικὴ ὑπόσταση καὶ τὴν ψυχοπνευματικὴ ὑγεία τῶν νεωτέρων γενεῶν τῆς. Παρακολούθησε, δηλαδή, τὰ Μ.Μ.Ε. νὰ καταβαραθρώνουν ὅλες τίς ἀξίες

καί τὰ ἰδανικά της, νά χλευάζουν τὰ πρότυπα της, νά εἰρωνεύονται τίς ἀρετές της, νά διακωμωδοῦν τούς ἠθικούς της φραγμούς, νά καταρρίπτουν τίς ἀναστολές της, νά δαιμονοποιοῦν τούς ἀμυντικούς μηχανισμούς καί τίς ἀντιστάσεις της, νά περιφρονοῦν τὰ σύμβολά της, νά ἀμαυρώνουν τήν Ἱστορία της, νά ἀμφισβητοῦν ὄχι μόνον τὰ ἱστορικά της ἐπιτεύγματα, ἀλλά τήν ἴδια τήν ἱστορική της ὑπόσταση, νά κατασυκοφαντοῦν τούς ἥρωες καί τὰ ἰνδάλματά της –ἐμφανίζοντας ὡς ἐγκλήματα τὰ ἀνδραγαθήματά τους–, νά καταρρίπτουν ἢ νά διαστρέφουν τίς πλέον θαυμαστές πνευματικές της κατακτήσεις, νά καταστρέφουν τήν γλῶσσα της, νά διαλύουν τήν ἐθνική καί κοινωνική της συνοχή, νά γελοιοποιοῦν καί νά ἐκθεμελιώνουν τήν πίστη της, νά σκυλεύουν τὰ ἱερά καί τὰ ὄσια της, νά ἀμφισβητοῦν τούς θεσμούς της, νά ὑποτιμοῦν τήν νοημοσύνη της, νά ἀποσαθρώνουν τίς βεβαιότητές της, νά ὑπονομεύουν τούς οἰκογενειακούς δεσμούς της, νά ὑποσκάπτουν τό γονεϊκό της κῦρος, ἀλλά καί τό κῦρος κάθε ἀρχῆς καί ἐξουσίας της, νά διαβάουν τήν αὐθεντικότητα τῶν ἀνθρωπίνων σχέσεων καί –τό σημαντικώτερο – νά ἐξαλείφουν τόν σεβασμό στήν ἀνθρώπινη ὑπόσταση καί ζωή.

Παράλληλα μέ αὐτόν τόν ψυχοπνευματικό βιασμό της, ἡ ἑλληνική κοινωνία παρακολούθησε τά ἐν λόγῳ Μ.Μ.Ε. νά αὐξάνουν τήν κερδοφορία τους, νά πληθαίνουν καί νά κραταιώνονται μέ τό νά διοχετεύουν στά παιδιά της –ὑπό μορφήν «ἐνημερωτικῶν» ἐκπομπῶν, τηλεοπτικῶν θεαμάτων, τηλεπαιχνιδιῶν, τηλεδιαφημίσεων, τηλεοπτικῶν σειρῶν, περιοδικῶν ἢ «μουσικῆς» – ἀντίστροφα πρότυπα καί ἀξίες, κοινός παρονομαστής τῶν ὁποίων εἶναι τό μήνυμα: «δέν ὑπάρχουν ὅρια, ὅλα ἐπιτρέπονται». Παρακολούθησε ἡ κοινωνία τούς εὐϋπόληπτους σημερινούς τιμητές τῶν παραστρατημένων παιδιῶν της νά πλουτίζουν ἀπό τήν δημοσίευση «ρόζ» ἀγγελιῶν στίς «σοδαρές» ἐφημερίδες τους, τήν κυκλοφορία τῶν ὁποίων αὐξάνουν μέ τήν δωρεάν προσφοράταινιῶν δίαις, τρόμου, ναρκωτικῶν, σεξουα-

λικῶν διαστροφῶν καί ὀργίων, μαγείας, κ.ο.κ.. Ἐπί εἰκοσιπέντε χρόνια, τούς παρακολουθεῖ νά προσφέρουν στά παιδιά της –ἀντί τῆς συνταγματικῶς προβλεπόμενης καλλιέργειας, ψυχαγωγίας καί ἐνημερώσεως – καταστάσεις, ἰδέες, εἰκόνες καί πρᾶξεις ἀπολύτου περιφρονησεως τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς καί ἀξιοπρεπείας, τὰ ὅποια θυθίζουν τήν φαντασία τῶν παιδιῶν στόν πλέον σκοτεινό ὀχετό τοῦ πῶ ἀκραῖα ἀρρωστημένου νοῦ.

Σήμερα πλέον, ἡ ἑλληνική κοινωνία διαπιστώνει μέ ἀπόγνωση ὅτι, πολλά ἀπό τὰ παιδιά της –ὡς θύματα τοῦ ψυχοπνευματικοῦ βιασμοῦ, τόν ὅποιον ἡ ἴδια ὑπέστη, ἀλλά καί τοῦ συστηματικοῦ φροντιστηρίου ἐξαχρειώσεως, τό ὅποιον ὑπέστησαν αὐτά – φθάνουν στό σημεῖο νά διαπράττουν, μέ ἀπόλυτη φυσικότητα, πρᾶξεις μέχρι πρότινος ἀδιανόητες, πρᾶξεις πρωτοφανεῖς στήν πολυαίωνα ἱστορική της πορεία. Ὡστόσο, οἱ θύτες της δέν ἀρκοῦνται σ' αὐτό: ὄχι μόνον τήν ἐνοχοποιοῦν γιά τήν «κἀτάντια» τῶν παραστρατημένων παιδιῶν της, ἀλλά τὰ διαπομπεύουν ἀναίσχυντα, κατακρίνοντάς τα μέ βάση τούς ἠθικούς κανόνες καί πολιτιστικά ἐρείσματα, τὰ ὅποια οἱ ἴδιοι ξερρίζωσαν ἀπό τήν ψυχή τῶν θυμάτων τους. Ἀλλά, ἄς μήν αὐταπατῶνται αὐτοί οἱ ἱεροφάντες τοῦ μηδενισμοῦ, τῆς διαστροφῆς, τοῦ ἐκφυλισμοῦ καί τῆς παραπληθήσεως. Γιά κάθε παιδί πού παρεκτρέπεται, ἡ εὐθύνη βαρύνει ἀποκλειστικῶς καί μόνον αὐτούς. Διότι κάθε παραβατικό παιδί εἶναι τό ἀνθρωποποροῖόν τοῦ 25χρονοῦ βιασμοῦ, τόν ὅποιον οἱ ἴδιοι διέπραξαν εἰς βάρος τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας. Ὡς ἐκ τούτου, εἶναι δικό τους παιδί. Εἶναι πνευματικό τους τέκνο.

Τήν 6.11.2006, παρενέθη ἡ ΕΣΗΕΑ, ἡ ὁποία –ἐπικαλουμένη τήν δημοσιογραφική δεοντολογία – κατήγγειλε τὰ τηλεοπτικά μέσα διότι «τεμαχίζουν ἐν ψυχρῷ τήν ἀνθρώπινη ἀξιοπρέπεια»! Ὡς διά μαγείας, ὁ ὀρυμαγδός γιά τό περιστατικό τῆς Ἀμαρύνθου ἔπεσε κατακόρυφα. Τά Μ.Μ.Ε. –ὀρισμένα ἐκ τῶν ὁποίων ἔκαναν τήν αὐτοκριτική τους γιά τήν ἔλλειψη ψυχραιμίας, τήν ὁποίαν εἶχαν ἐπιδείξει –

ἐπανήλθαν στά τρέχοντα θέματα τῆς ἐπικαιρότητας, μέ αἰχμή τοῦ δόρατος τοῦ ἐντυπωσιασμοῦ τό...σκήνωμα τοῦ μακαριστοῦ μοναχοῦ Βησσαρίωνος. Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Ἀρχηγός τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων τῆς Τουρκίας εἶχε πλέον ἀπέλθει.

Ἀπό τήν 9.11.2006, τά Μ.Μ.Ε. ἐγκατέλειψαν τόν μακαριστό Βησσαρίωνα καί ἔστρεψαν τήν προσοχή τους στήν ἀπόφαση τοῦ Μισθοδικείου νά αὐξήσει κατά 30%, καί ἀναδρομικῶς, τούς μισθοῦς τῶν δικαστικῶν. Συγχρόνως, ἐδημοσιοποίησαν, ἀλλά σέ πανελλήνια ἐμβέλεια, καί τίς δηλώσεις τοῦ κ. Ἀντωνίου Ἀντωνιάδη, ναυάρχου ἐν ἀποστρατεία, πρώην ὑπαρχηγοῦ ΓΕΕΘΑ καί ἀρχηγοῦ ΓΕΝ. Ἀρχαιολάτρης καί μέγας θαυμαστής τῶν ἰδεῶν τοῦ περιοδικοῦ *Δαυλός*, ἀλλά καί τοῦ ὕλισμοῦ τοῦ Κεμάλ Ἀτατούρκ (*Τό Παρόν*, 5.11.2006), ὁ κ. Ἀντωνιάδης ἀπεκάλεσε τό μέν ἀμυντικό δόγμα Ἑλλάδος-Κύπρου, “ἀρλουμπα”, τόν δέ Χριστιανισμό, χειρότερο ἀπό τά

παραμύθια τοῦ Ἄντερσεν, αἰμοσταγή καί αἰμοδιψή θεοκρατική θρησκεία, ἀντάξια ὑπανάπτυκτων, ἀμόρφωτων ἢ Ζουλοῦ. Στήν συγκεκριμένη ὄμως στιγμή οἱ δηλώσεις αὐτές ἐπέφεραν ἰσχυρώτατο πλήγμα –στό ἠθικό σθένος καί στήν μαχητικότητα ὅσων ἀπό “τά παιδιά τῆς Ἑλλάδος” εἶναι ἔτοιμα νά θυσιάσουν τήν ζωή τους γιά τήν ἀνεξαρτησία τῆς χώρας καί “γιά τοῦ Χριστοῦ τήν πίστη τήν Ἁγία”. Σέ σχετικό σχόλιό του, στήν ἐβδομαδιαία ἐφημερίδα *Τό Παρόν* τῆς 12.11.2006, ὁ Ἀντιστράτηγος ἐν ἀποστρατεία, ἐπίτιμος διοικητής στρατιᾶς καί Ἀρχηγός ΓΕΕΦ, κ. Δημήτριος Δήμου, ὑπεγράμμισε χαρακτηριστικά: «μεγαλύτερα ὑπηρεσία στους Τούρκους δέν μποροῦσε ἄλλως νά προσφερθεῖ...».

Οἱ δέ κατηγορηθέντες ἀνήλικοι μαθητές τῆς Ἀμαρύνθου –ἄν, τελικῶς, τό δικαστήριο τοῦς ἀποδώσει ἀθώους στήν κοινωνία – ἔχουν ὄντως «στιγματισθεῖ γιά μιὰ ζωή».

ΤΟ «ΘΑΥΜΑ» ΕΝΟΣ ΦΑΚΙΡΗ ΚΑΙ Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ* τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Νικολάι Drobyazgin

Λίγα λόγια γιά τόν συγγραφέα Νικολάι Drobyzgin

Ὁ συγγραφέας αὐτῆς τῆς κατάθεσης, ἕνας νεομάρτυρας τῆς κομμουνιστικῆς σκλαβιάς, ἀπολάμβανε μιὰ λαμπρή κοσμική σταδιοδρομία ὡς διοικητής στό Ναυτικό, ὄντας παράλληλα θαθειά ἀναμειγμένος στόν ἀποκρυφισμό ὡς ἐκδότης τῆς ἀποκρυφιστικῆς ἐφημερίδας «Rebus». Καθώς σώθηκε ἀπό σχεδόν βέβαιο θάνατο στή θάλασσα ἀπό ἕνα θαῦμα τοῦ ἁγίου Σεραφεῖμ, ἔκανε ἕνα προσκύνημα στό Σαρῶφ καί μετὰ ἐγκατέλειψε τήν κοσμική στα-

διοδρομία του καί τοῦς δεσμούς μέ τόν ἀποκρυφισμό γιά νά γίνει μοναχός. Ἀφ’ ὅτου χειροτονήθηκε ἱερέας, ὑπηρετήσε ὡς ἱεραπόστολος στήν Κίνα, τήν Ἰνδία καί τό Θιβέτ, ὡς ἱερέας σέ διάφορες ἐκκλησίες πρεσβειῶν, καί ὡς ἡγούμενος πολλῶν μοναστηριῶν. Μετά τό 1914 ἔζησε στή Λαύρα τῶν σπηλαίων τοῦ Κιέδου, ὅπου συζητοῦσε μέ τοῦς νέους πού τόν ἐπισκέπτονταν σχετικά μέ τήν ἐπιρροή τοῦ ἀποκρυφισμοῦ σέ σύγχρονα γεγονότα στή Ρωσία. Τό φθινόπωρο τοῦ 1924, ἕνα μήνα ἀφ’ ὅτου τόν εἶχε ἐπισκεφθεῖ κάποιος Tuholx, ὁ συγγραφέας τοῦ βιβλίου

* Ἀπό τό βιβλίο τοῦ ἱερομονάχου Σεραφεῖμ Ρόουζ «Ἡ Ὁρθοδοξία καί ἡ θρησκεία τοῦ μέλλοντος» (ἐκδ. Ἐργήγορη), ὅπου ἀναδημοσιεύεται (σσ. 67-72) ἄρθρο τοῦ Ρώσου ἀρχιμανδρίτου Nikolai Drobyazgin ἀπό τό περιοδικό *Orthodox Life*, τεῦχος 1 (1956).

Ἡ ἀναδημοσίευση γίνεται ἐδῶ ἐξ ἀφορμῆς τῶν παραστάσεων τοῦ Νταίηβιντ Κόπερφληντ στήν Ἀθήνα.

«Μαύρη Μαγεία», δολοφονήθηκε από «άγνωστους» στο κελλί του, μέ φανερή άνοχή τών Μπολσεβίκων, καρφωμένος από σιλέτο μέ ειδική λαδή, ή όποία είχε ξεκάθαρη άποκρυφιστική σημασία.

Τό γεγονός πού περιγράφεται έδω, άποκαλυπτικό τής φύσης ενός από τά μεντιονμιστικά «χαρίσματα» τά όποία είναι κοινά στίς άνατολικές θρησκείες, έλαβε χώρα λίγο πριν τό 1900, και καταγράφηκε γύρω στό 1922 από τόν γιατρό Α.Π. Τιμόφιεβιτς, τώρα τελευταία στή γυναικεία μονή του Νόβο Ντιβέγιεβο, στή Νέα Ύόρκη. (Τό ρωσικό κείμενο δημοσιεύθηκε στό «Orthodox Life» τό 1956, No. 1).

Μιά θαυμάσια τροπική αύγή, τό πλοίο μας διέσχισε τά νερά του Ίνδικου Ώκεανού, πλησιάζοντας τό νησί τής Κεϋλάνης. Τά εϋθυμα πρόσωπα τών έπιβατών –οί περισσότεροι Άγγλοι μέ τίς οίκογένειές τους, πού ταξίδευαν για τίς εργασίες τους ή για δουλειά στήν ίνδική άποικία τους–, κοιτούσαν άκρως στο βάθος, ψάχνοντας μέ τά μάτια τό μαγεμένο νησί, τό όποιο για τούς περισσότερους, από τήν παιδική τους ήλικία, είχε στήν πράξη συνδεθεί μέ τόσα πού ήταν ενδιαφέροντα και μυστήρια στίς ίστορίες και τίς περιγραφές τών ταξιδιωτών.

Τό νησί ήταν ακόμα ελάχιστα όρατό ένω ένα λεπτό, μεθυστικό άρωμα από τά δένδρα του τύλιγε ήδη τό πλοίο όλο και περισσότερο μέ κάθε περαστικό μελέμι. Τελικά ένα είδος μπλέ σύννεφου άπλώθηκε στόν όρίζοντα, αυξάνοντας συνεχώς σέ μέγεθος καθώς τό πλοίο πλησίαζε γρήγορα. Κανείς μπορούσε νά δει τά κτίρια πού άπλώνονταν κατά μήκος τής άκτής, χωμένα μέσα στήν πρασινάδα τών μεγαλοπρεπών φοινίκων, και τό πολύχρωμο πλήθος τών ντόπιων κατοίκων πού περιμέναν τήν άφιξη του πλοίου. Οί έπιβάτες, πού είχαν γρήγορα γνωριστεί ό ένας μέ τόν άλλον πάνω στό πλοίο, γελοῦσαν και συζητούσαν ζωηρά στό κατάστρωμα, θαυμάζοντας τό καταπληκτικό σκηικό του παραμυθένιου νησιού, καθώς αυτό ξεδιπλωνόταν μπροστά στά μάτια τους. Τό πλοίο κινιόταν άργά· προετοιμαζόταν νά άγκυροβολήσει στήν άποδάθρα τής πόλης- λιμανιού Colombo.

Έδω τό πλοίο σταμάτησε νά πάρει άρβουνο, και οί έπιβάτες είχαν άρκετό χρόνο για νά βγούν στήν άκτή. Η μέρα ήταν τόσο ζεστή, ώστε πολλοί έπιβάτες άποφάσισαν νά μή φύγουν από τό πλοίο μέχρι τό άπόγευμα, όταν μία ευχάριστη δροσιά άντικατέστησε τή ζέση τής μέρας. Μιά μικρή ομάδα όκτώ ανθρώπων –άνάμεσά τους κι έγω– οδηγείτο από τόν συνταγματάρχη Elliot, πού είχε ξαναβρεθεί στό Κολόμπο πρωτύτερα και ήξερε καλά τήν πόλη και τά περίχωρα. Αυτός έκανε μία δελεαστική πρόταση: «Κυρίες και κύριοι! Θα θέλατε νά πάμε μερικά μίλια έξω από τήν πόλη και νά επισκεφθούμε έναν από τούς τοπικούς μάγους- φακίρηδες; Ίσως νά δοῦμε κάτι ενδιαφέρον». Όλοι δέχτηκαν τήν πρόταση του συνταγματάρχη μέ ένθουσιασμό.

Ήταν ήδη άπόγευμα όταν άφήσαμε πίσω τούς θορυδώδεις δρόμους τής πόλης και προχωρήσαμε σ' ένα θαυμάσιο δρόμο μέσα στή ζούγκλα, πού σπινθηροβολούσε από τίς αναλαμπές έκατομμυρίων πυγολαμπίδων. Στο τέλος ό δρόμος φάρδαινε ξαφνικά και μπροστά μας βρισκόταν ένα μικρό ξέφωτο, περιτριγυρισμένο από ζούγκλα προς κάθε κατεύθυνση. Στο άκρο του ξέφωτου, κάτω από ένα μεγάλο δέντρο, βρισκόταν ένα είδος καλύδας, δίπλα από τήν όποία εκαιγε μία φωτιά, κι ένας άδύνατος, κοκκαλιάρης γέρος μέ τουρμπάνι στό κεφάλι του καθόταν σταυροπόδι, μέ τήν άκίνητη ματιά του νά κατευθύνεται στή φωτιά. Παρά τή θορυδώδη άφιξη μας, ό γέρος συνέχιζε νά κάθεται έντελώς άκίνητος, μή δίνοντάς μας τήν παραμικρή προσοχή. Κάπου μέσα από τό σκοτάδι εμφανίστηκε ένας νέος και, πηγαίνοντας στόν συνταγματάρχη, κάτι τόν ρώτησε σιγανά. Μέσα σέ μικρό διάστημα έφερε έξω άρκετά σκαμνιά και ή μικρή ομάδα μας παρατάχθηκε σέ ήμικυκλική διάταξη, όχι μακριά από τή φωτιά. Ένας έλαφρύς κι άρωματικός καπνός άνέβηκε. Ό γέρος καθόταν στήν ίδια στάση, χωρίς φαινομενικά νά προσέχει κανέναν και τίποτα. Τό μισοφέγγαρο πού άνέτειλε έδιωξε σέ κάποιο βαθμό τό σκοτάδι τής νύχτας, και στό άμυδρο φως του όλα τά αντικείμενα έπαιρναν φανταστικά περιγράμματα.

“Ολοι σώπασαν χωρίς νά τό θέλουν, καί περιμεναν νά δοῦν τί θά συνέβαινε.

«*Κοιτάξτε! Κοιτάξτε ἐκεῖ, πάνω στό δέντρο!*» φώναξε ἡ δεσποινίς Μαίρη μέσα σ’ ἕναν ἐκστατικό ψίθυρο. “Ολοι γυρίσαμε τά κεφάλια μας στήν κατεύθυνση πού μᾶς ὑπέδειξε. Καί πράγματι, ὀλόκληρη ἡ ἐπιφάνεια τῆς τεράστιας κορυφῆς τοῦ δέντρου, κάτω ἀπό τό ὁποῖο καθόταν ὁ φακίρης, ἦταν σάν νά ἔρρεε ἡσυχα στόν ἀπαλό φωτισμό τοῦ φεγγαριοῦ, καί τό δέντρο τό ἴδιο ἄρχισε βαθμιαία νά λιώνει καί νά χάνει τά περιγράμματά του· χωρίς ὑπερβολή, κάποιο ἀόρατο χέρι εἶχε ρίξει πάνω του ἕνα ἀέρινο κάλυμμα πού γινόταν ὅλο καί πιό συμπτωνωμένο ἀπό στιγμή σέ στιγμή. Σύνομα μπροστά στήν κατάπληκτη ματιά μας παρουσιάστηκε μέ τέλεια καθαρότητα ἡ κυματοειδής ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας. Τό ἕνα κῦμα ἀκολουθοῦσε τό ἄλλο μέ ἕνα ἐλαφρό δόμοδο, κάνοντας ἄσπρα σκουφάκια ἀπό ἀφρό· ἀνάλαφρα σύννεφα πλανιόντουσαν σ’ ἕναν οὐρανό πού εἶχε γίνει γαλάζιος.” Αὐανοί, δέν μπορούσαμε νά ξεκολλήσουμε ἀπ’ αὐτή τήν ἐντυπωσιακή εἰκόνα.

Καί τότε στό δάθος ἕνα λευκό καράδι. Πυκνός καπνός ἔδρανε ἀπό τά δυό φουγάρα του. Μᾶς πλησίασε γρήγορα, διασχίζοντας τό νερό. Πρός μεγάλη μας ἐκπληξη ἀναγνωρίσαμε τό δικό μας πλοῖο, αὐτό πού μᾶς εἶχε φέρει στό Κολόμπο! “Ἐνα μουρμουρητό διαπέρασε τίς γραμμές μας καθώς διαβάσαμε στήν πρύμνη, γραμμένο μέ χρυσά γράμματα, τό ὄνομα τοῦ πλοίου μας, «Luisa». Ἐπίσης αὐτό πού μᾶς κατέπληξε περισσότερο ἀπ’ ὅλα εἶναι αὐτό πού εἶδαμε πάνω στό πλοῖο: ἐμᾶς! Μήν ξεχνᾶτε ὅτι τήν ἐποχή πού συνέβησαν ὅλα αὐτά δέν ὑπῆρχε οὔτε ἡ σκέψη τοῦ κινηματογράφου καί ἦταν ἀδύνατον ἀκόμα καί νά συλλάβει κανεῖς κάτι τέτοιο. Καθένας μας ἔδλεπε τόν ἑαυτό του στό κατάστρωμα ἀνάμεσα σέ ἀνθρώπους πού γελοῦσαν καί μιλοῦσαν ὁ ἕνας στόν ἄλλον. Ἐπίσης τό πιό καταπληκτικό: Δέν εἶδα μόνο τόν ἑαυτό μου, ἀλλά ταυτόχρονα ὅλο τό πλοῖο μέχρι τήν παραμικρή λεπτομέρεια, σάν μέ τό βλέμμα ἑνός πουλιοῦ— κάτι πού βεβαίως, ἀπλῶς δέν μπορούσε νά συμβεῖ σ’ ἀλήθεια.

Εἶδα ταυτόχρονα τόν ἑαυτό μου ἀνάμεσα στους ἐπιβάτες, καί τούς ναῦτες νά δουλεύουν στήν ἄλλη μεριά τοῦ πλοίου, καί τόν καπετάνιο στήν καμπίνα του, καί ἀκόμα καί τήν ἀγαπημένη ἀπό ὅλους πιθηκίνα μας, τή Nelly, νά τρώει μπανάνες στό κεντρικό κατάρτι. Ταυτόχρονα ὅλοι οἱ σύντροφοί μου, καθένας μέ τόν τρόπο του, εἶχαν ἐξαφθεῖ ἀπό αὐτό πού ἔδλεπαν, καί ἐξέφραζαν τά συναισθήματά τους μέ χαμηλές φωνές καί ψιθύρους συγκίνησης.

Εἶχα ἐντελῶς ξεχάσει ὅτι ἤμουν ἱερομόναχος, καί, κατά πῶς φαινόταν, δέν εἶχα καμμιά δουλειά νά συμμετέχω σέ ἕνα τέτοιο θέαμα. Τά μάγια ἦταν τόσο ἰσχυρά πού καί ὁ νοῦς καί ἡ καρδιά εἶχαν σωπάσει. Ἡ καρδιά μου ἄρχισε νά χτυπάει μέ πόνο σάν σῆμα κινδύνου. Ξαφνικά ἤρθα στόν ἑαυτό μου. Φόβος κατέλαβε ὅλη μου τήν ὑπαρξη.

Τά χεῖλη μου ἄρχισαν νά κινοῦνται καί νά λένε: «*Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με τόν ἁμαρτωλόν!*». Ἐπίσης ἐνοιώσα ἀνακουφισμένος. Ἦταν λές καί ἄρχιζαν νά πέφτουν κάποιες μυστηριώδεις ἀλυσίδες πού μέ ἔδεναν. Ἡ προσευχή ἔγινε πιό συγκεντρωμένη, καί μ’ αὐτό ἐπέστρεψε καί ἡ εἰρήνη τῆς ψυχῆς μου. Συνέχισα νά κοιτῶ στό δέντρο καί ξαφνικά ἡ εἰκόνα ἔγινε θολή καί διαλύθηκε, σάν νά τήν πῆρε ὁ ἄνεμος. Δέν ἔδλεπα τίποτε ἄλλο ἐκτός ἀπό τό μεγάλο δέντρο, φωτισμένο ἀπό τό φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, καί τό φακίρη πού καθόταν σιωπηλός πλάι στή φωτιά, ἐνῶ οἱ σύντροφοί μου συνέχιζαν νά ἐκφράζουν αὐτά πού ἐνοιώθουν κοιτώντας τήν εἰκόνα, πού γι’ αὐτούς δέν εἶχε ἀκόμα διαλυθεῖ.

Ἐπίσης ἄλλο ξαφνικά φαίνεται πῶς κάτι συνέβηκε καί στό φακίρη. Ἐγείρε στό πλάι χάνοντας τήν ἰσορροπία του. Ὁ νεαρός ἔτρεξε πρὸς τά κεῖ τρομαγμένος. Ἡ πνευματιστική συγκέντρωση διακόπηκε ξαφνικά.

Βαθεῖα συγκινημένοι ἀπό ὅλη τήν ἐμπειρία πού ἀποκόμισαν, οἱ θεατές σηκώθηκαν μοιράζοντας ζωντανά τίς ἐντυπώσεις τους ὁ ἕνας μέ τόν ἄλλον, καί χωρίς καθόλου νά καταλαβαίνουν γιατί τό ὅλο πρᾶγμα διακόπηκε τόσο ἀπότομα καί ἀπρόσμενα. Ὁ νεαρός ἐξήγησε ὅτι ὀφειλόταν στήν ἐξάντληση τοῦ φακίρη, ὁ

όποιος καθόταν όπως πριν, με τό κεφάλι κάτω, και χωρίς νά δίνει τήν παραμικρή προσοχή στους παρισταμένους.

Ἐφοῦ ἡ ομάδα μας ἀντάμειψε γενναιοδωρα τό φακίρη μέσω τοῦ νεαροῦ, γιά τήν εὐκαιρία πού εἶχαμε νά συμμετάσχουμε σ' ἕνα τόσο καταπληκτικό θέαμα, ξεκινήσαμε γρήγορα τό μικρό ταξίδι τῆς ἐπιστροφῆς. Καθώς ἀρχίσαμε νά φεύγουμε, στράφηκα ἀκούσια πρὸς τά πίσω

ἄλλη μιά φορά, μέ σκοπό νά ἐντυπώσω στή μνήμη μου τήν ὅλη σκηνή, καί ξαφνικά ἀνατρίχιασα ἀπό ἕνα δυσάρεστο συναίσθημα. Ἡ ματιά μου συνάντησε τή ματιά τοῦ φακίρη, πού ἦταν γεμάτη μῖσος. Αὐτό ἐγινε γιά μιά μόνο στιγμή, καί μετά ξαναπῆρε τή συνηθισμένη του στάση· ἀλλά αὐτό τό βλέμμα μοῦ ἀνοιξε μιά καί καλή τά μάτια στό νά συνειδητοποιήσω **τίνος** δύναμη παρήγαγε αὐτό τό «θαῦμα».

Ἐποθέτες Γέροντος Παΐσιου τοῦ Ἁγιορείτου

1 Πρῶτα πιστεύουμε στόν Θεό καί ὕστερα ἀγαπάμε τόν Θεό καί τήν εἰκόνα του, τόν ἄνθρωπο. Ἡ πίστη αὐξάνει μέ τήν προσευχή. «Πρόσθετε ἡμῖν πίστιν».

1 Ὅπως ἔχω καταλάβει, ὅλο τό κακό προέρχεται ἀπό τήν ἀπιστία. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος δέν πιστεῦν στόν Θεό, θέλει νά γλεντήσῃ τήν ζωή του. Γι' αὐτό καί ἐπιδίδεται σέ κάθε εἶδους ἁμαρτία.

1 Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νά συλλάβῃ τό βαθύτερο νόημα τῆς ζωῆς, ὅτι αὐτή ἡ ζωή εἶναι νά ἐτοιμαστοῦμε γιά τήν ἄλλη. Ἀπό κει καί πέρα, ὅπως ἕνας πού ταξιδεύει νά πάη κάπου, χρειάζεται ἕναν ὁδηγό, ἔτσι καί γιά τό οὐράνιο ταξίδι, πρέπει νά βρῆ ἕναν ὁδηγό (Πνευματικό). Μετά, νά τόν δάλλῃ σέ ἕνα πρόγραμμα, λίγη μελέτη, λίγη προσευχή, νά ἀποφεύγῃ τίς ἀφορμές τῆς ἁμαρτίας, καί τό κοσμικό φρόνημα πού εἶναι τό χειρότερο ἀπ' ὅλα. Ὅποτε ἔτσι ἡ καρδιά του θά εἶναι στόν Χριστό.

1 Πρέπει νά ἀγωνισθοῦμε μέ φιλότιμο νά σωθοῦμε, γιά νά μή λυπήσουμε τόν Χριστό. Θά μᾶς πει ὁ Χριστός: «Παιδί μου ἐγώ ἔκανα τόσα γιά νά σέ σώσω. Ἐχουσα τό αἷμα μου καί ὑπέμεινα τόσα πάθη, ἐσύ τί ἔκανες γιά νά σωθῆς;»

1 Ὁ κάθε ἄνθρωπος πρέπει νά βρῆ καί νά ἀγιάσῃ τήν κλίση του. Ὁ προκομμένος ἄνθρωπος, ὅπου καί νά βρεθῆ, εἴτε στόν γάμο, εἴτε στόν μοναχισμό, θά εἶναι ἐπιτυχημένος.

1 Νά προτιμοῦμε τίς θλίψεις καί νά τίς δεχώμαστε καλύτερα ἀπό τίς χαρές. Τό πικρό φάρμακο πολλές φορές εἶναι καλύτερο ἀπό τό γλυκό, διότι θεραπεύει. Ἡ πραγματική χαρά γεννιέται ἀπό τόν πόνο.

1 Ἐκεῖνο πού ἐμποδίζει τόν ἄνθρωπο στήν προκοπή του στά πνευματικά εἶναι ὅτι δέν δουλεύει τό μυαλό του σέ ὅ,τι τόν ὠφελεῖ πνευματικά ἀλλά σέ ἄλλα πράγματα.

1 Πρέπει νά μπῆ μέσα μας ὁ πόνος γιά τήν σύγχρονη κατάσταση γιά νά μπορέσουμε νά κάνουμε καρδιακή προσευχή.

1 Σήμερα ἤρθε ἡ ἐποχή νά διαχωρισθοῦν τά πρόβια ἀπό τά ἐρίφια, οἱ πιστοί ἀπό τοὺς ἀπίστους. Ἀργότερα θά ἔρθῃ καιρός πού θά δώσουμε ἐξετάσεις, θά ὑποστοῦμε καί διωγμούς γιά τήν πίστη μας, καί τότε θά φανεῖ τό μπακίρι ἀπό τό χρυσό.

* Ἀπό τό βιβλίο: † Ἱερομονάχου Ἰσαάκ, *Βίος Γέροντος Παΐσιου τοῦ Ἁγιορείτου*, Ἁγιον Ὄρος 2004.

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

Ἀθανασίου Β. Ἀβραμίδη, Ἀνορθόδοξες Θεραπευτικές Μέθοδοι ἰατρικῶς καὶ ἐκκλησιαστικῶς, ἐκδόσεις Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἡλείας, Ἀθήναι 2006, σσ. 50, σχῆμα 11,5x18,5 ἐκ.

Ὅπως διαβάζουμε στό ὀπισθόφυλλο τοῦ νέου χρήσιμου βιβλίου τοῦ καθηγητοῦ Ἀθανασίου Ἀβραμίδη: Τό μικρό αὐτό βιβλίο ἐγράφη μέ πρόθεση τήν ἐνημέρωση τῶν ἀνθρώπων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, κυρίως, γιά τίς «Ἀνορθόδοξες Θεραπευτικές Μεθόδους». Χαρακτηρίζονται ἐπιστημονικῶς «ἀνορθόδοξες», ἐπειδή δέν εἶναι ἀναγνωρισμένες καί ἐπικυρωμένες. Σέ αὐτές ὑπάγονται ὅλες οἱ ἀναφερόμενες (καταχρηστικῶς μάλιστα καί αὐτό) ὡς ἐναλλακτικές, ἤ ἀναπληρωματικές, ἤ συμπληρωματικές, ἤ ὡς παραδοσιακές θεραπευτικές μέθοδοι.

Εἶναι ὁμως καί ἐκκλησιαστικῶς «ἀνορθόδοξες». Διότι ἐνεργοῦν μέ κάποια ἀκαθόριστη καί ἐντελῶς ἀναπόδεικτη «συμαντική» (τοῦ σύμπαντος) «ἐνεργειακή δύναμη». Τήν ὁποία «οἱ θεραπευτές» τους, ὡς «ἐνδιάμεσοι ἤ μεσάζοντες», τήν διοχετεύουν στούς ἀρρώστους μέ ποικίλους τρόπους ἤ μέσα ἤ χειρισμούς. Ἄλλοι δέ μέ τίς μεγάλες ἀραιώσεις διαφόρων οὐσιῶν, μέ τίς ὁποῖες ἀπελευθερώνεται, δῆθεν, ἡ «κρυμμένη ἐνεργειακή δύναμη». Καί μέ τήν «δυναμοποίηση» (ἤ ὁποία γίνεται μέ ταρακουνήματα ἤ λειοτριβήση) ἀποκτᾶ «μεγάλη θεραπευτική ἰκανότητα», διότι τότε ἡ ὕλη τους... «ἐκπνευματίζεται». Αὐτά ὁμως εἶναι «ἀνορθόδοξα», ἐπίσης, καί γιά τήν Ἐκκλησία μας.

Τό βιβλίο προλογίζει ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἡλείας κ. Γερμανός. Παραθέτουμε κατωτέρω τόν πρόλόγό του:

Ὁ Καθηγητής τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Ἀθανάσιος Ἀβραμίδης δέν εἶναι μόνον ἐκλεκτός ἰατρός καί ἄνθρωπος. Εἶναι καί ἓνας εὐαίσθητοποιημένος πιστός, ζωντανό μέλος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας καί ἀγωνιστής τῆς ἀληθείας, ὡς καί ὁ προστάτης του Μέγας ἅγιος Ἀθανάσιος.

Ἐπειδή δέ ἐκ τῆς ἱατρικῆς ἀλλά καί τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας καλά γνωρίζει, ὅτι «εἶτε πάσχει ἓν μέλος, συμπάσχει πάντα τά μέλη, εἶτε δοξάζεται ἓν μέλος, συγχαίρει πάντα τά μέλη», ἡμεῖς δέ ἐσμέν «σῶμα Χριστοῦ καί μέλη ἐκ μερῶν» (Α΄ Κορινθίους ΙΒ΄ 27), διά τοῦτο ἐνδιαφέρεται νά μᾶς προφυλάξη ἀπό πλάνες, ὅπως αὐτές τῶν Ἀνορθόδοξων Θεραπευτικῶν Μεθόδων, ἐκ τῶν ὁποίων ὁποῖος παραπλανηθῆ ἔχει θλιβερές σωματικές καί ψυχικές συνέπειες. Πρός ἀποφυγὴν αὐτῆς τῆς πλάνης, προσέφερε εὐγενῶς εἰς τήν Ἱ. Μητρόπολιν ἡμῶν τήν παροῦσαν μελέτην του.

Εὐχαριστῶ εὐγνωμόνως τόν φίλο Καθηγητήν κ. Ἀβραμίδη καί δι' αὐτήν τήν προσφορά του καί τοῦ εὐχομαι νά ἔχη σταθεράν ὑγείαν σώματος καί ψυχῆς, διά νά συνεχίζη ἐπί πολλά ἔτη ἀκόμη αὐτήν του τήν θεοφιλεῖ διακονίαν, εἰς δέ τούς ἀναγνώστας αὐτῆς τῆς μικρᾶς, ἀλλά σπουδαίας σέ περιεχόμενο καί νόημα μελέτης του νά διαφωτισθοῦν πλήρως, ὥστε οὐδεὶς ἐκ τῶν συνανθρώπων μας νά παραπλανηθῆ ἀπό τίς Ἀνορθόδοξες Θεραπευτικές Μεθόδους, ἀλλ' οἱ πάντες νά ἀκολουθοῦμε πιστά τά διδάγματα τῆς Ἐκκλησίας μας καί τῆς ἀληθινῆς Ἐπιστήμης.

† Ὁ Ἡλείας Γερμανός

18.1.2006

ἑορτή τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΣΧΟΛΙΑ

Ο Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος στό Βατικανό

Μετά από μακρά κυοφορία, ἀνεκοινώθη τελικῶς ἡ ἐπίσκεψη τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Χριστοδούλου στό Βατικανό στίς 14 Δεκεμβρίου 2006.

Ἀπό τήν Διαρκῆ Ἱερά Σύνοδο ἐξεδόθη στίς 3 Νοεμβρίου 2006 τό ἀκόλουθο Ἀνακοινωθέν:

«Ἡ ἀναβληθεῖσα, πρό τριετίας καί ἐκκρεμοῦσα, μέχρι σήμερα, ἀνταπόκριση πρὸς τήν πρόσκληση, τήν ὁποία ἀπηύθυνε πρὸς τόν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστόδουλο νά ἐπισκεφθεῖ τήν Ρώμη, ἀρχικῶς ὁ κοιμηθεῖς Πάπας Ρώμης, ἀείμνηστος Ἰωάννης Παῦλος II καί στή συνέχεια ἐκ νέου ἀπηύθυνε ὁ σημερινός Πάπας Βενέδικτος XVI, πρόκειται νά πραγματοποιηθεῖ, μετά ἀπό σημερινή Συνοδική Ἀπόφαση, τήν 14η προσεχοῦς μηνός Δεκεμβρίου 2006.

Κατά τήν ἐπίσκεψη αὐτή, ἐκτός τῆς ἰδιαιτέρας συνομιλίας τήν ὁποία θά ἔχουν οἱ δύο Προκαθήμενοι, θά ἐπιδιοθεῖ πρὸς τόν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο τμήμα τῆς τιμίας Ἀλύσεως τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ὡς δῶρο τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας πρὸς τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν εἶναι ἰδρυτής.

Κατά τήν ἐπίσκεψη τοῦ Μακαριωτάτου στή Ρώμη, τό Πανεπιστήμιο τοῦ Λατερανοῦ θά τόν ἀνακηρύξει δόκτορα Honoris Causa.

Τίς περαιτέρω λεπτομέρειες τῆς ἐπισκέψεως καί τήν ρύθμιση τοῦ ὄλου προγράμματος συζητεῖ, μετά τῶν ἀρμοδίων τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, τριμελῆς ἐπιτροπή, ἀποτελούμενη ἀπό τούς α) Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Δημητριάδος καί Ἀλμυροῦ κ. Ἰγνάτιο, Πρόεδρο τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Διορθόδοξων καί Διαχριστιανικῶν Σχέσεων, β) Θεοφιλέστατο Ἐπίσκοπο Ἀχαΐας κ. Ἀθανάσιο,

Προϊστάμενο τοῦ Γραφείου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στήν Εὐρωπαϊκή Ἑνωσι καί γ) Αἰδεσιμολογιώτατο Πρωτοπρεσβύτερο κ. Θωμᾶ Συνοδικό, Πρωτοσύγκελλο τῆς Ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐξέφρασε τή χαρά Της γιά τήν πραγματοποίηση τῆς ἐπισκέψεως αὐτῆς, οἱ καρποὶ τῆς ὁποίας θά εἶναι θετικοί».

Σχόλια «Π»: I) Ὅταν ἦλθε ὁ προηγούμενος πάπας στήν Ἀθήνα τόν Μάιο τοῦ 2001, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος εἶχε πεῖ ὅτι τόν πάπα τόν ἐκάλεσε στήν Ἑλλάδα ὁ τότε Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας κ. Στεφανόπουλος. Τώρα ὁμως βλέπουμε νά ἀνταποδίδει τήν ἐπίσκεψη ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καί ὄχι ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας. Συνεπῶς;

II) Πῶς προεξοφλεῖ ἡ Δ.Ι.Σ. ὅτι «οἱ καρποὶ τῆς ἐπισκέψεως θά εἶναι θετικοί»;

Μήπως ὁ Μακαριώτατος ἔχασε τήν ψυχραιμία του;

Τό ἐρώτημα αὐτό μᾶς δημιουργήθηκε καθῶς διαβάσαμε τήν εἰσήγηση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Χριστοδούλου ἐνώπιον τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (10.10.2006).

Μεταξύ ἄλλων ἀναφέρει καί τά ἐξῆς, ὑπό τόν τίτλο «Ἐπιβάλλεται ἡ συμπαράταξη ὄλων στό ἐνιαῖο στρατόπεδο τῆς Ἐκκλησίας»:

«Τήν ἴδια στιγμή ὁμως, πολλές Ὁρθόδοξες δυνάμεις ἐξαντλοῦνται σέ donkixωτικές ἐπιθέσεις ἐναντίον ἄλλων πνευματικῶν δυνάμεων ὥστε νά διασπᾶται τό ἐνιαῖο μέτωπο τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ἐκκλησία ὁμως, πού δέν κινδύνευσε ποτέ περισσότερο ἀπό τούς ἔξωθεν ἐχθρούς Της ὅσο ἀπό τούς ἔσωθεν, δέν φοβήθηκε ποτέ τούς γνωστούς Ὁρθοδοξαμύνητορες, εἰσαγγελεῖς ὄλης τῆς Ἑλλάδος, πού ἀρέσκονται νά τρυπώνουν στά ἄδυτα τῶν συζυγικῶν παστάδων καί νά ὑπαγορεύουν, νά ἐλέγχουν καί νά θέλουν νά μετατρέψουν τήν κοινωνία σέ

μοναστήρι και τούς έαυτούς τους σέ κανόνες πίστεως και άκριθείας και πού άπειλουν κάθε Έπίσκοπο και κάθε κληρικό μέ τήν κατασκευασμένη και τήν καταγγελία ώς δήθεν νεωτεριστή, οίκουμενιστή, μανιχαϊστή, βαρλααμιστή, νεοεποχίτη, αίρετικοϋ, φιλοπαπικοϋ, έκκοσμηκευμένου, σέ μία κοινωνία πού διώνει τόν καθημερινό άγώνα για έπιβίωση, υπέρβαση τής μοναξιάς και άπόκτηση έλπίδας. Στίς ήμέρες μας, κατά τίς όποίες έντυπα σχιζοφρενικής ύλης και συμμαχίες έτερόκλητων στοιχείων υπεσυντηρητικών δυσφημοϋν τήν Έκκλησία και άπαιτοϋν από Αϋτήν νά ύψώσει τείχη, νά αυτοαπομονωθεί, νά μετατραπεί σέ τιμωρό και νά προβάλλει τό φονταμενταλιστικό Της πρόσωπο, επιβάλλεται συμπαρατάξη όλων στό ένιαίο στρατόπεδο τής Έκκλησίας. Έγούμενοι και άκαδημαϊκοί θεολόγοι και όργανωσιακοί εϋσεβείς, όφείλουν νά έγκαταλείψουν τά στερεότυπα τής χειραφέτησης, νά ταπεινωθοϋν και νά σεβαστοϋν τό πολίτευμα τής Έκκλησίας, άπαρνούμενοι άνταρσίες και άνυπακοές στό χώρο Της, ένω οί Έπίσκοποι, οί φυσικοί φορείς τής ένότητας, όφείλουν νά επιδείξουν τή θέλησή τους, προς υπέρβαση τών όποιων δυσχερειών επικοινωνίας τους μέ στελέχη τους».

Τσιπάκι και στά πρόβατα

Διαβάζουμε στην έφημερίδα *Γνώμη τής Χαλκιδικής* (17.6.2006, σ.4)

«Οί κτηνοτρόφοι, και συγκεκριμένα οί εκτροφεΐς αίγοπροβάτων, πού θέλουν νά μποϋν σέ κάποιο πρόγραμμα, θά πρέπει μέχρι τίς 30 Ίουνίου νά τοποθετήσουν στά ζώα τους ειδικούς στομαχικούς δώλους.

Πρόκειται για «μικροτσιπ» στό μέγεθος τών χαπιών, τά όποια καταπίνουν τά ζώα, μέ τή συσκευή για τά χάπια πού ύπάρχει. Έτσι, τά αίγοπρόβατα έχουν ηλεκτρονική ταυτοποίηση και έλέγχονται.

Οί δώλοι έχουν έναν συγκεκριμένο άτομικό αριθμό, ό όποιος είναι ό ίδιος μέ τοϋ ένωτίου. (Σημ. «Π»: τής «μάρκας», δηλαδή, μέ τήν όποία έχουν σημανθει τά ζώα στό αυτί.) Έ το-

ποθέτησή τους δέν είναι ύποχρεωτική για τήν ώρα και μέχρι τήν 01-01-2008, αλλά, όσοι θέλουν νά συμμετέχουν σέ διάφορα προγράμματα, θά πρέπει νά τήν κάνουν άμεσα.

Έ κτηνίατρος τής Διεύθυνσης Κτηνιατρικής τής Νομαρχιακής Αϋτοδιοίκης Χαλκιδικής, Χριστίνα Τσικώτη, τόνισε ότι ή ηλεκτρονική ταυτοποίηση γίνεται για τήν άποφυγή τών παράνομων έλληνοποιήσεων, για τήν άποφυγή προβλημάτων κάθε είδους κατά τήν καταβολή τών επιδοτήσεων και για τόν έλεγχο τών κρεάτων πού φτάνει στό τραπέζι τοϋ καταναλωτή.

Μάλιστα, τό ύπουργείο Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων επιδοτεί μέ 26, 17 ευρώ ανά ζώο τόν κάθε παραγωγό πού θά σπεύσει μέχρι και τήν 30ή Ίουνίου νά τά τοποθετήσει στα ζώα του (ήλικίας άνω τών έξι μηνών), πού είναι ύποχρεωτική.

Έ επιδότηση θά καταβληθει σέ βάθος πενταετίας, ένω ή τιμή τοϋ δώλου κυμαίνεται από 1,50 έως 2 ευρώ. Έ έλεγχος τών δώλων και κατ' έπέκταση και τών στοιχείων τοϋ ζώου θά γίνεται από μία ειδική συσκευή άνάγνωσης, στην όθόνη τής όποίας θά εμφανίζονται όλα τά στοιχεία τοϋ ζώου (αριθμός ένωτίου κ.λ.π.). Τίς συγκεκριμένες συσκευές έχουν για τήν ώρα ή Διεύθυνση Κτηνιατρικής και τά κατά τόπους αγροτικά κτηνιατρεία.

Βέβαια, για τήν τοποθέτηση και τήν είσπραξη τής επιδότησης άπαιτοϋνται πολλά δικαιολογητικά τά όποια πρέπει νά καταθέτουν οί κτηνοτρόφοι».

Έ Νταιήβιντ Κόπερφηλντ άφιέρωσε τίς παραστάσεις του στόν σατανά

Λέγεται από πολλούς ότι ό πολυδιαφημισμένος Ντέηβιντ Κόπερφηλντ δέν είναι μάγος αλλά ταχυδακτυλουργός. Έάν προς στιγμήν τό δεχθοϋμε, πώς θά έξηγήσουμε τό γεγονός ότι άφιέρωσε τίς παραστάσεις του στόν σατανά μέ τό νά ζητήσει από τούς θεατές νά σχηματίσουν μέ τά δάκτυλα τοϋ δεξιοϋ τους χειροϋ τό σήμα-χαιρετισμό τών σατανιστών;

Ἐπίσης, ὅπως διαβάζουμε, « Στή Νεβάδα ὁ Κόπερφηλντ διατηρεῖ τὸ Διεθνές Μουσεῖο καὶ τὴ Βιβλιοθήκη τῶν Τεχνῶν τῆς Μαγείας, σὸ ὁποῖο φυλάσσεται μία ἀνεκτίμητη συλλογὴ ἀπὸ 80.000 βιβλία καὶ ἀντικείμενα μαγείας πού χρονολογοῦνται ἀπὸ τὸν 16ο αἰώνα». (Βλ. περιοδ. *Bhmagazino*, 15.10.2006 σ. 38)

Ἐποικυπτικὰ εἶναι καὶ τὰ ἀκόλουθα πού ὑποστηρίζει σὲ συνέντευξή του σὸ ἴδιο περιοδικό:

«Πιστεύω σὸν Θεό».

-Περίεργο, μού φαίνεστε πολύ ὀρθολογιστής.

«Εἶμαι ὀρθολογιστής, ἀλλὰ εἶμαι καὶ βαθιὰ θρησκευόμενος. Πιστεύω σὸν Θεό, πιστεύω ὅτι θρισκόμαστε ἐδῶ γιὰ κάποιον λόγο καὶ ὅτι ὑπάρχει μία ἀνώτερη δύναμη, γι' αὐτὸ καὶ ζητῶ διαρκῶς καθοδήγηση».

-Δηλαδή προσεύχεστε;

«Φυσικὰ καὶ προσεύχομαι. Δέν πηγαίνω συχνὰ σὲ τόπους λατρείας, ἀλλὰ διακατέχομαι ἀπὸ μία βαθιὰ θρησκευτικὴτητα. Διατηρῶ μία πολὺ προσωπικὴ σχέση με τὸν Θεό».

-Μέ ποιόν Θεό, ἀλήθεια;

«*Ανατράφηκα ἐβραῖος ἀλλὰ πιστεύω σὲ ὅλους τοὺς Θεούς.* Στὸν χριστιανικὸ Θεό, σὸν μουσουλμανικὸ Θεό, πιστεύω ὅτι ὅλες οἱ θρησκείες εἶναι ἐδραιωμένες πάνω σὲ μία πολὺ θετικὴ δύναμη, σὲ θετικὴ ἐνέργεια... Παρ' ὅτι μεγάλησα με ἕνα συγκεκριμένο δόγμα, πιστεύω ὅτι ὅλες οἱ θρησκείες ἔχουν ἕνα θετικὸ μήνυμα, ἀποστολή τους εἶναι νὰ μᾶς κρατήσουν συγκεκριμένους σὲ αὐτὸ πού εἶμαστε, σὸ νὰ μὴ χάσουμε τὸν προσανατολισμὸ μας». (Βλ. *Bhmagazino* 15.10.2006, σσ. 31-32)

Ἐπίσης, ὅπως διαβάζουμε, ὁ πολυδιαφημισμένος Κόπερφηλντ «ἄρχισε νὰ δίνει παραστάσεις ἐπαγγελματικὰ ἀπὸ τὴν ἡλικία τῶν 12 ἐτῶν καὶ εἶναι τὸ νεαρότερο ἄτομο πού ἔγινε ποτέ δεκτὸ στή Society of American Magicians» (ἐφημ. *Μακεδονία*, 23.7.2006, σ. 22). Ἐνδιαφέρον εἶναι καὶ αὐτὸ πού γράφει ἡ ἐφημ. *Ἡ Χώρα* (6.8.2006, σ. 43): «Ἀναγινώσκοντας κανεὶς τοὺς ὄρους πού ἔχει ἐπιβάλλει σὸ συμβόλαιο πού ἔχει συνάψει με τίς διοργανώτρια ἐταιρεία

κατανοεῖ εὐκόλα –ἐάν διαθέτει ἀπλές γνώσεις περὶ τοῦ τρόπου λειτουργίας τῆς μαγείας καὶ τῶν δαιμόνων– τὸν ἀποκρυφισμὸ καὶ τὴ μυστικότητα με τὴν ὁποία καλύπτει τὴν ὄλη δραστηριότητά του ὁ ἀρχιμάγος Κόπερφηλντ. Ἐπαιτεῖ λοιπὸν βάσει τοῦ συμβολαίου οἱ ἐργαζόμενοι πού θὰ βοηθήσουν στίς παραστάσεις, ἐκτὸς τῆς 100μελοῦς μόνιμης ὁμάδας του, νὰ ὑπογράψουν συμβόλαια πῶς δέν θὰ ἀποκαλύψουν τίποτε ἀπὸ αὐτὰ πού τυχόν θὰ δοῦν ἢ θὰ ἀντιληφθοῦν.

Ἐπίσης, ἀπαγορεύει κατὰ τὴ διάρκεια τῶν δοκιμῶν σὲ ὅλους νὰ θρισκονται σὸ θέατρο. Καὶ ἀπαγόρευσε κατηγορηματικὰ νὰ παρακολουθήσει τίς παραστάσεις καὶ ὁ φίλος τοῦ Ἑλληνα διοργανωτῆ πού τὸν ἔφερε σὲ ἐπαφή με τὸν Κόπερφηλντ, ὁ ὁποῖος σημειωτέον, εἶναι καὶ ὁ ἴδιος μάγος».

Κινδυνεύει νὰ καταργηθεῖ ἡ θρησκευτικὴ ἐλευθερία στήν Εὐρωπαϊκὴ Ἑνωσι;

Διαβάζουμε ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλο στήν ἐφημ. *Τύπος τῆς Χαλκιδικῆς* (26.10.2006, σ. 7) τὰ ἀκόλουθα καὶ συγχαίρουμε τὴν Ἑλληνίδα Εὐρωβουλευτὴ γιὰ τὴν Ὁρθόδοξη εὐαισθησία της.

«Τὴν ἀνησυχία της γιὰ τὸ μέλλον τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας σὸν εὐρωπαϊκὸ χῶρο ἐξέφρασε κατὰ τὴν ἐναρκτήρια συνεδρίαση τῆς Ὁλομέλειας τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου σὸ Στρασβούργο ἡ εὐρωβουλευτὴ τῆς Νέας Δημοκρατίας Μαρία Παναγιωτοπούλου-Κασσιώτου. Ἐφορμὴ γιὰ τὴν παρέμβαση τῆς Ἑλληνίδας εὐρωβουλευτοῦ ἀπέτελεσαν δημοσιεύματα εὐρωπαϊκῶν μέσων ἐνημέρωσης, σύμφωνα με τὰ ὁποία ὑπάλληλος βρετανικῆς ἀεροπορικῆς ἐταιρείας ἐτέθη σὲ διαθεσιμότητα καὶ ἀπειλεῖται με ἀπόλυση ἐπειδὴ φοροῦσε Στανρὸ μικροῦ μεγέθους πάνω ἀπὸ τὴν ἐνδυμασία της.

Ἐν λόγω ὑπάλληλος, πού ἀνήκει σὸ προσωπικὸ ἐδάφους τῆς ἀεροπορικῆς ἐταιρείας ἀρνήθηκε νὰ συμμορφωθεῖ στίς πιέσεις πού τῆς ἀσκήθηκαν καὶ κατόπιν τούτου τῆς χορη-

γήθηκε «αναγκαστική άδεια», αναφέρεται στον Τύπο.

“Στήν Ευρωπαϊκή Ένωση, αναφερόμεθα συχνά στη Δημοκρατία, στην Έλευθερία και στη Δικαιοσύνη, αρχές πού πρέπει νά έδραιωθούν και στά υπό ένταξη κράτη”, ανέφερε ή εύρωδουλευτής, και συνέχισε: “Θέλουμε νά δίνουμε τήν βεβαιότητα στους Ευρωπαίους, αλλά και σέ όλους τούς κατοίκους του πλανήτη ότι δέν θά διώκονται για τήν έλευθερία τής έκφρασης και πολύ περισσότερο δέν θά διώκονται για τή θρησκευτική τους πίστη. Στήν Έλλάδα ή μεγάλη πλειοψηφία του πληθυσμού βαπτίζονται χριστιανοί και φέρουν τό βαπτιστικό τους Σταυρό για όλη τους τή ζωή.

Πρέπει νά θεωρούν ότι απειλούνται νά χάσουν τή δουλειά τους; Πώς θά ζητήσουμε σεβασμό των θρησκευτικών έλευθεριών από τίς υπό ένταξη χώρες, όταν έμεις δέν προστατεύουμε τήν δυνατότητα τής ελεύθερης θρησκευτικής έκφρασης;” Η κ. Παναγοτοπούλου-Κασιώτου κάλεσε τόν παρόντα στήν συνεδρίαση Έπίτροπο για τή Δικαιοσύνη, τήν Έλευθερία και τήν Ασφάλεια κ. Franco Frattini, νά καταδικάσει κάθε προσβολή των προσωπικών έλευθεριών, γιατί έστω και εάν προέρχεται από μιά εταιρία δρᾶ άρνητικά στήν αποδοχή τής ιδέας τής Ευρωπαϊκής Ένωσης από τό μεγάλο μέρος των Ευρωπαίων πολιτών. Έπενθυμίζεται ότι ό πρόεδρος του Γερμανικού Κοινοβουλίου (Bundestag) Norbert Lammert έχει απευθυνθεί στήν βρετανική άεροπορική εταιρία, ζητώντας διευκρινίσεις για τόν τρόπο πού ή τελευταία διαχειρίζεται ζητήματα θρησκευτικών συμβόλων των συνεργατών της. Ο κ. Lammert έπισημαίνει στήν έπιστολή του ότι ή εταιρία, ενώ έπιτρέπει σέ μέλη τής θρησκευτικής κοινότητας των Σίχ νά φορούν τό παραδοσιακό τουρμπάνι και σέ μουσουλμάνες νά φορούν τήν μαντίλα, άπαγορεύει σέ χριστιανούς νά φορούν τόν Σταυρό τους. Μέ άφορμή τήν ίδια υπόθεση, τό συγκυβερνών στή Γερμανία κόμμα τής Χριστιανοκοινωνικής Ένωσης (CSU) έκφράζει έντονη διαμαρτυρία και ζητᾶ από τόν πρόεδρο του

Κοινοβουλίου νά άπαγορεύσει σέ γερμανούς βουλευτές νά χρησιμοποιούν στίς πτήσεις τους τήν έν λόγω άεροπορική εταιρία».

‘Ομοιοπαθητική: Βουντού στό Έθνικό Σύστημα ‘Υγείας

Στή γνωστή και έγκυρη έφημερίδα *The Times*, δημοσιεύθηκε στίς 15.7.2006 έκτενές άρθρο μέ τόν έντυπωσιακό τίτλο «‘Ομοιοπαθητική: Βουντού στό Έθνικό Σύστημα ‘Υγείας», τό όποιο και άναδημοσιεύουμε μεταφρασμένο.

«‘Ομοιοπαθητικοί συνταγογραφούν τά μαντζούνια τους για πρόληψη έλονοσίας, άνακοινώθηκε στους Times έχθές. Αυτό είναι άνησυχητικό, άκόμη και για τήν Melanie Oxley από τήν Έταιρία ‘Ομοιοπαθητικών, γιατί, όπως όμολογεί, δέν υπάρχει άπόδειξη ότι ή όμοιοπαθητική μπορεί νά προφυλάξει από τήν έλονοσία.

Φυσικά ή έλονοσία δέν άποτελεί ιδιαίτερη περίπτωση. **Δέν υπάρχει καμία άπόδειξη ότι ή όμοιοπαθητική μπορεί νά προφυλάξει ή νά θεραπεύσει ό,τιδήποτε.** Μιά άνασκόπηση κλινικών δοκιμών τής όμοιοπαθητικής πού δημοσιεύθηκε στό *Lancet*¹ τό 2005 κατέληξε στό συμπέρασμα ότι ή όμοιοπαθητική δέν έχει κανένα άποτέλεσμα στους άσθενείς έκτός από τήν επίδραση πλασέμπο (εικονικό φάρμακο).

Αυτό δέν προκαλεί έκπληξη. Η όμοιοπαθητική βασίζεται σέ δύο κύριες υποθέσεις. Η πρώτη είναι ό «Νόμος των ‘Ομοίων»: ή ιδέα ότι οι άσθένειες θεραπεύονται μέ μικρές δόσεις των ούσιων πού προξενούν τά συμπτώματά τους. Για παράδειγμα, άφου τό άρσενικό προκαλεί λαχάνιασμα, μικρές δόσεις αυτού θά θεραπεύσουν άσθένειες πού έπίσης προκαλούν λαχάνιασμα, όπως τό άσθμα.

Η δεύτερη ιδέα είναι ότι όσο μικρότερη είναι ή δόση τόσο ισχυρότερη είναι ή θεραπεία. Ένα όμοιοπαθητικό μαντζούνι παρασκευάζεται μέ επανειλημμένη άραιώση του ενεργού συστατικού στό νερό. Η άραιώση αυτή επαναλαμβάνεται τόσο συχνά, ώστε μιά

σταγόνα από τό μαντζούνι μόνο στήν καλύτερη περίπτωση θά περιέχει ένα και μοναδικό μόριο ένεργού συστατικού. "Όταν τά όμοιοπαθητικά χάπια δέν έχουν έμποτιστεί μέ τίποτε άλλο εκτός από νερό, πώς θά μπορούσε κανείς νά περιμένει νά έμποδίζουν τήν έλονοσία ή νά θεραπεύουν τό άσθμα; Παρά τήν άνικανότητα τής όμοιοπαθητικής, ή κ. Oxley και ή ίστοσελίδα του Έθνικού Συστήματος Έγείας [στήν Έγγλία. Έφεξις Ε.Σ.Υ] καταλήγουν στό συμπέρασμα ότι θά έπρεπε νά χρησιμοποιείται μαζί μέ τή συμβατική ιατρική. Έ όμοιοπαθητική [κατ' αυτός] θά έπρεπε νά είναι συμπληρωματική όχι έναλλακτική θεραπεία.

Αυτό είναι ένα περίεργο συμπέρασμα. Στο κάτω-κάτω υπάρχουν πολλές διαδικασίες πού δέν κάνουν τίποτα για νά σέ προφυλάξουν από τήν έλονοσία, όπως τό νά πηδάς πάνω κάτω στό ένα πόδι ή νά άπαγγέλεις τρεις φορές: «Μητέρα Γη προστάτεψέ με». Και όμως κανείς ποτέ δέν τά προτείνει αυτά ως συμπλήρωμα τής συμβατικής ιατρικής.

Έ λογική αντίδραση στό γεγονός ότι ή όμοιοπαθητική δέν έχει αποτέλεσμα, είναι άπλά νά μήν τήν χρησιμοποιούμε. Αυτή ήταν ή πρόταση του Καθηγητή Michael Baum και των άλλων γιατρών πού υπέγραψαν τήν άνοιχτή επιστολή του στους Times τό Μάιο, προτείνοντας νά σταματήσει τό Ε.Σ.Υ. νά παρέχει όμοιοπαθητική. Οί γιατροί διαμαρτυρήθηκαν ότι τά χρήματα πού σπαταλούνται στήν όμοιοπαθητική θά μπορούσαν νά διατεθούν σέ θεραπείες πού έχουν πραγματικά αποτελέσματα. Και αυτό είναι άλήθεια. Μόνο πού ύποτιμά τήν ύπόθεση, κατά τής όμοιοπαθητικής στό Ε.Σ.Υ. Οί ψευδοθεραπίες δέν είναι άπλως πολυδάπανες: είναι επικίνδυνες. Άρκετοί από αυτούς πού πήραν όμοιοπαθητικά προστατευτικά φάρμακα προσδλήθηκαν από έλονοσία.

Είναι έξωφρενικό τό Ε.Σ.Υ. νά προωθεί έσκεμμένα αυτήν τήν άγυρτεία. Και είναι έσκεμμένα. Έ ή ιστοσελίδα του Ε.Σ.Υ. τονίζει ότι ή όμοιοπαθητική είναι αντίθετη μέ ό,τιδήποτε γνωρίζουμε από χημεία και ιατρική και ότι δέν υπάρχουν πειραματικές άποδείξεις για νά στηρίξουν τούς παράλογους ισχυρισμούς

της. Και όμως τό Ε.Σ.Υ. έξακολουθεί νά προωθεί τήν όμοιοπαθητική, διότι «παρά τήν έλλειψη κλινικών άποδείξεων, ή όμοιοπαθητική παραμένει μία από τίς πιο δημοφιλείς συμπληρωματικές θεραπείες στό Ένωμένο Βασίλειο».

Έ δημοτικότητα δέν άποτελεί δικαιολογία. Πολλές ιατρικές θεραπείες είναι «άγαθά έμπιστοσύνης», ή ποιότητά τους δέν μπορεί νά κριθεί από μή ειδικούς. Οί καταναλωτές χρειάζονται διαβεβαίωση ότι τά άγαθά έμπιστοσύνης είναι κατάλληλα για τόν σκοπό τους, όπως παραδείγματος χάριν πιστοποίηση από έναν επαγγελματικό φορέα. Έπισκεπτόμαστε τούς γιατρούς και τά νοσοκομεία του Ε.Σ.Υ., εν μέρει, για νά λάβουμε αυτήν τή διαβεβαίωση σχετικά μέ τίς παρεχόμενες θεραπείες.

Οί περισσότεροι άνθρωποι εύλογα θά εκλάβουν τό γεγονός ότι τό Ε.Σ.Υ. προσφέρει όμοιοπαθητική, ως πιστοποίηση ότι ή όμοιοπαθητική είναι άποτελεσματική. Άφου τό Ε.Σ.Υ. γνωρίζει ότι ή όμοιοπαθητική δέν είναι άποτελεσματική, παραπλανά έσκεμμένα τό κοινό. Και ή δημοτικότητα επιδεινώνει τό έγκλημα».

1. Σ.τ.μ. Τό έγκυρότερο ιατρικό περιοδικό στό Ένωμένο Βασίλειο.

**Έξομολόγηση στά σχολεία.
"Άλλα έλεγε τό Έπουργείο τότε!**

Άπό τό αρχείο μας ανασύραμε τήν άπάντηση πού είχε δώσει τό Έπουργείο Έθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων στον βουλευτή του Συνασπισμού Πέτρο Κουναλάκη τό 1997, διευκρινίζοντας τό περιεχόμενο τής έγκυκλίου Γ2/6078/6-11-1997.

"Έλεγε λοιπόν τό ΥΠ.Ε.Π.Θ. τότε, ότι επιτρέπεται νά πηγαίνουν πνευματικοί στά σχολεία. Σήμερα λέγει τά αντίθετα. "Ας ακούσουμε τί έλεγε τό 1997: «... ή διενέργεια του μυστηρίου τής έξομολόγησης σέ χώρο σχολικών μονάδων δέν προσκρούει στή γενική άπαγόρευση, πού επιβάλλει ή έγκύκλιος 6078, έφόσον, βεβαίως, δέν παραβλάπτει τήν όμαλή ροή του σχολικού προγράμματος.

"Έτσι, οί θεολόγοι καθηγητές έχουν τήν

άδεια νά ἐπιτρέπουν στους μαθητές τους τήν ὥρα τοῦ μαθήματος τῶν Θερησκευτικῶν νά ἐπισκέπτονται τόν ἱερέα. Ἐπίσης, τό μυστήριο τῆς ἐξομολόγησης μπορεῖ νά γίνεται σέ ὥρα διαλείμματος ἢ μετά τό πέρας τοῦ ὥραριου».

**Τό κατόντημα τῆς Ἀγγλικανικῆς
«Ἐκκλησίας»: Σκυλιά-κουμπάροι
θά παντρεύουν τ'ἀφεντικά τους!**

Τήν παρακάτω ἀπίστευτη εἶδηση διαβάσαμε στήν ἐφημ. Ἑλευθεροτυπία, (2.10.2006, σ. 13). Μιά καί δέν ἦταν πρωταπριλιά, θεωροῦμε ὅτι ἡ εἶδηση εἶναι ἀληθής. Λέγει λοιπόν τά ἑξῆς:

«Κουμπάροι-σκυλιά στή Βρετανία ἢ ὀρθό-τερα, πρὸς ἀποφυγὴν παρεξηγήσεων... σκυλιά-κουμπάροι, καθώς μέ ἔγκριση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀγγλίας τά πιστά τετράποδα μποροῦν νά “παντρεύουν” τά ἀφεντικά τους. “Ἐνῶ δέν θά ἦταν σωστό σέ καμία περίπτωση νά παραδώσει ἕνας σκύλος τή νύφη, ἀντικαθιστώντας τόν πατέρα της, δέν βλέπουμε κανένα λόγο, ὥστε ὁ σκύλος νά μήν μπορεῖ νά ἐκπληρώσει τά καθήκοντα τοῦ κουμπάρου στήν τελετή καί νά κρατᾶ τίς βέρες”, δήλωσε ἐκπρόσωπος τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, διευκρινίζοντας ὅτι ὁ ρόλος εἶναι τελετουργικός».

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Διμηνιαία ἔκδοση τοῦ Πανελληνίου Συνδέσμου
γιά τήν Ἑλληνορθόδοξη Παράδοση «Παρακαταθήκη»
Κωδικός ΕΛ.ΤΑ. 5142

Ἐκδότης - ὑπεύθυνος κατά τόν νόμο: Βασιλική σύζ. Ἡρ. Λαμπροπούλου

Σύμβουλος Ἐκδόσεως: Μοναχός Ἀρσένιος Βλιαγκόφτης

Ἐπεύθυνος τυπογραφείου: TypOffset Β. Κουκουλῆς καί Σία Ο.Ε.

Ἐκτύπωση — Βιβλιοδεσία

Συνδρομή ἐσωτερικοῦ ἐτήσια: 10 εὐρώ

Συνδρομή ἐξωτερικοῦ ἐτήσια: 30 εὐρώ

Συνδρομή Κύπρου ἐτήσια: 7 λίρες Κύπρου

Ἐπιστολές - Συνδρομές: Περιοδικόν ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Τ.Θ. 18407 – 540 03 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Τά ἐνυπόγραφα ἄρθρα ἐκφράζουν τίς ἀπόψεις τῶν συγγραφέων τους καί ἀκολουθοῦν τήν ὀρθογραφία τους.

© ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Ἐπιτρέπεται ἡ ἀναδημοσίευση, κατόπιν γραπτῆς ἀδείας ἀπό τήν διεύθυνση τοῦ περιοδικοῦ.